

KAPUCYNI TERCJARZE

REGUŁA I ŻYCIE KONSTYTUCJE DYREKTORIUM

**REGUŁA I ŻYCIE BRACI I SIÓSTR
TRZECIEGO ZAKONU REGULARNEGO
ŚWIĘTEGO FRANCISZKA**

PROLOG SŁOWA ŚWIĘTEGO FRANCISZKA POWIEDZIANE DO JEGO NAŚLADOWCÓW

(List do wiernych I, 1-19)

Wszyscy, którzy miłują Pana z całego serca, z całej duszy i umysłu, z całej mocy i miłują bliźnich swoich jak siebie samych, a mają w nienawiści ciała swoje z wadami i grzechami, i przyjmują, Ciało i Krew Pana naszego Jezusa Chrystusa, i czynią, godne owoce pokuty: O, jakże szczęśliwi i błogosławieni są, oni i one, gdy takie rzeczy czynią i w nich trwają, bo spocznie na nich Duch Pański i uczyni u nich mieszkanie i miejsce pobytu i są synami Ojca niebieskiego, którego dzieła czynią, i są oblubieńcami, braćmi i matkami Pana naszego Jezusa Chrystusa. Oblubieńcami jesteśmy, kiedy dusza wierna łączy się w Duchu Świętym z Panem naszym Jezusem Chrystusem. Braćmi dla Niego jesteśmy, kiedy spełniamy wolę Ojca, który jest w niebie. Matkami, gdy nosimy Go w sercu i w ciele naszym przez miłość Boską. oraz czyste i szczerze sumienie; rodzimy Go przez święte uczynki, które powinny przyświecać innym jako wzór. O, jak chwalebna to rzecz mieć w niebie świętego i wielkiego Ojca! O, jak świętą jest rzeczą mieć pocieszyciela, tak pięknego i podziwu godnego oblubieńca! O, jak świętą i jak cenną, jest rzeczą mieć tak miłego, pokornego, darzącego pokojem, słodkiego, godnego miłości i ponad wszystko upragnionego brata i takiego syna: Pana naszego Jezusa Chrystusa, który życie oddał za owce swoje i modlił się do Ojca mówiąc: Ojcze Święty, zachowaj w imię Twoje tych, których mi dałeś na świecie; Twoimi byli i dałeś mi ich.

I słowa, które mi dałeś, dałem im; a oni przyjęli i prawdziwie uwierzyli, że od Ciebie wyszedłem i poznali, że Ty mnie posłałeś.

I Proszę za nimi, a nie za światem. Pobłogosław i uświęć, i za nich samego Siebie poświęcam w ofierze. Nie tylko za nimi proszę, ale za tymi, którzy dzięki ich słowu uwierzą we mnie, aby byli poświęceni ku jedności, jak i my.

I chcę, Ojcze, aby i oni byli ze Mną, tam, gdzie Ja jestem, żeby oglądali chwałę moją w Królestwie Twoim.

Amen.

W IMIĘ PAŃSKIE ROZPOCZYNA SIĘ REGUŁA I ŻYCIE BRACI I SIÓSTR TRZECIEGO ZAKONU REGULARNEGO ŚWIĘTEGO FRANCISZKA.

Rozdział I NASZA TOŻSAMOŚĆ

1. Sposób życia Braci i Sióstr Trzeciego Zakonu Regularnego świętego Franciszka jest następujący: zachowywać świętą Ewangelię Pana naszego Jezusa Chrystusa, żyjąc w posłuszeństwie, w ubóstwie i w czystości. Naśladowcy Jezusa Chrystusa za wzorem św. Franciszka zobowiązani są czynić więcej i dokonywać większych rzeczy, zachowując przykazania i rady Pana naszego Jezusa Chrystusa; powinni też wyrzekać się siebie samych, jak to każdy obiecał Bogu.

2. Bracia i Siostry tego Zakonu razem ze wszystkimi, którzy chcą służyć Panu Bogu w świętym Kościele katolickim i apostołskim, niech trwają w prawdziwej wierze i pokucie. To nawrócenie ewangeliczne chcą przeżywać w duchu modlitwy, ubóstwa i pokory. Niech się wstrzymują od wszelkiego zła i trwają, do końca w dobru, gdyż sam Syn Boży nadejdzie w chwale i powie wszystkim, którzy Go poznali i wielbili, i służyli Mu w pokucie: „Pójdźcie, błogosławieni Ojca Mego” i weźcie w posiadanie „Królestwo, przygotowane wam od założenia świata”.

3. Bracia i Siostry przyrzekają posłuszeństwo i szacunek Papieżowi i Kościołowi Katolickiemu. W tym samym duchu niech będą, posłuszni tym, którzy są ustanowieni do posługi braterstwa. Gdziekolwiek są i w jakimkolwiek miejscu się znajdują, - kierowani duchem i troskliwością,- winni spotykać się z sobą i darzyć wzajemnym szacunkiem. Niech popierają jedność i więź ze wszystkimi członkami rodziny franciszkańskiej.

Rozdział II PRZYJMOWANIE TEGO SPOSOBU ŻYCIA

4. Tych, którzy z Bożego natchnienia przychodzą do nas, chcąc podjąć ten sposób życia, należy przyjąć życzliwie. W stosownym czasie należy ich przedstawiać przełożonym, którzy mają władzę przyjmowania do braterstwa.

5. Przełożeni powinni się upewnić, czy kandydaci prawdziwie są przywiązani do wiary katolickiej i sakramentów Kościoła. Jeżeli się oni okażą, zdadni, należy ich wprowadzić w życie braterstwa. Wszystko, co do tego życia ewangelicznego należy, trzeba im dokładnie wyjaśnić, zwłaszcza następujące słowa Pana: „Jeśli chcesz być doskonałym, idź i sprzedaj wszystko, co posiadasz, i rozdaj ubogim, a będziesz miał skarb w niebie. Potem przyjdź i chodź za Mną. A jeśli kto chce pójść za Mną, niech się zaprze samego siebie i niech weźmie krzyż swój, i niech Mnie naśladuje” .

6. W ten sposób pod przewodnictwem Pana niech złączą, życie pokuty, wiedząc, że wszyscy nieustannie mamy się nawracać. Na znak nawrócenia i poświęcenia się życiu ewangelicznemu niech przywdzieją ubogie odzienie i zachowują prostotę w postępowaniu.

7. Po skończeniu czasu próby należy ich dopuścić do posłuszeństwa: niech przyrzekną, że zawsze będą zachowywać ten sposób życia i Reguły. Wyzbywszy się wszelkiej troski i kłopotu, niech się starają na wszelki sposób, jak tylko mogą najlepiej: służyć Panu Bogu, miłować, czcić oraz wielbić Go czystym sercem i czystą duszą.

8. Zawsze niech zachowują w sobie mieszkanie i przebywanie Panu Bogu Wszechmogącemu, Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu, w ten sposób, by niepodzielnym sercem wzrastać w miłości powszechnej, stale nawracać się ku Bogu i bliźniemu.

Rozdział III ŻYCIE MODLITWY

9. Wszędzie, na każdym miejscu, o każdej godzinie i w każdym czasie Bracia i Siostry niech wierzą, szczerze i pokornie, niech w sercu zachowują i miłują, czczą i wielbią najwznieślejzego i najwyższego Boga wiekuistego Ojca i Syna, i Ducha Świętego i niech Mu służą, chwalą Go, błogosławią, i wysławiają. I niech Go uwielbiają sercem czystym, „albowiem zawsze należy się modlić i nie ustawać”; Ojciec bowiem takich szuka czcicieli. W tym samym duchu, w łączności z całym Kościołem, niech odmawiają Boskie oficjum. Bracia i Siostry, których Pan wezwał do życia kontemplacyjnego, niech codziennie na nowo z radością okazują Bogu swe oddanie i niech sławią miłość, którą Ojciec ma dla świata; On nas stworzył, odkupił i tylko ze swego miłosierdzia nas zbawi.

10. Bracia i Siostry niech chwalą Pana, który jest Królem nieba i ziemi wraz ze wszystkimi Jego stworzeniami i niech Mu dziękują, że przez świętą swoją wolę i przez Jedyne Syna swego z Duchem Świętym stworzył wszystkie byty duchowe i cielesne, a nas - na obraz i podobieństwo swoje.

11. Bracia i Siostry niech całkowicie żyją świętą Ewangelią, rozważają ją i zachowują słowa Pana naszego Jezusa Chrystusa, który jest Słowem Ojca oraz słowa Ducha Świętego, które „są duchem i życiem”.

12. Niech uczestniczą w Ofierze Pana naszego Jezusa Chrystusa i przyjmują Jego Ciało i Krew z wielką pokorą, i czcią, pamiętając, co Pan powiedział: „Kto spożywa moje Ciało” i pije moją Krew, „ma życie wieczne”. Niech uszanują wszelkie uszanowanie i wielką cześć, ile tylko mogą, Najświętszemu Ciału i Krwi Pana naszego Jezusa Chrystusa, jak też najświętszym imionom i słowom spisanym Tego, w którym wszystko, co jest na niebie i na ziemi, zostało pogodzone i pojednane z Wszechmocnym Bogiem.

13. Niech Bracia i Siostry nie zwlekają i naprawiają swe błędy - wewnątrz przez skruchę, a zewnątrz przez spowiedź i niech przynoszą owoce godne pokuty. Powinni też pościć; lecz zawsze niech się starają, zachować prostotę i pokorę. Niech nie pragną niczego innego, oprócz naszego Zbawiciela, który ofiarował siebie samego, przez własną Krew, jako ofiarę i żertwę na ołtarzu krzyża za nasze grzechy, dając nam przykład, abyśmy wstępowali w Jego ślady.

Rozdział IV

ŻYCIE W CZYSTOŚCI DLA KRÓLESTWA NIEBIESKIEGO

14. Niech Bracia i Siostry zważają, na wielką godność, do jakiej podniósł ich Pan Bóg, „gdyż stworzył i ukształtował ich - według ciała na obraz umiłowanego swego Syna, a według ducha - na swoje podobieństwo”. Przez Chrystusa i w Chrystusie stworzeni, wybrali sposób życia, który ugruntowany jest na słowach i przykładach naszego Odkupiciela.

15. Składając ślub czystości a ze względu na Królestwo niebieskie „troszczą się o sprawy Pana i mają, czynić tylko jedno, a mianowicie wypełniać wolę Pana i Jemu się podobać”. A wszystko niech tak czynią, aby miłość do Boga i do wszystkich ludzi wyraźnie przejawiała się w ich postępowaniu.

16. Niech pamiętają, że niezwykłym darem łaski zostali wezwani po to, by w swoim życiu ukazywali przedziwną tajemnicę Kościoła, która jednoczy go z Boskim Oblubieńcem, Chrystusem.

17. Przed oczami niech mają przede wszystkim wzór Najświętszej Maryi Panny, Matki Boga i Pana naszego Jezusa Chrystusa. Niech to czynią, zgodnie z poleceniem świętego Franciszka, wielkiego czciciela Najświętszej Maryi, Pani i Królowej, która „stała się Dziewiczym Kościołem”. Niech pamiętają, że Niepokalana Dziewica Maryja nazwała siebie „służebnicą Pańską”, aby szli za Jej wzorem.

Rozdział V

SPOSÓB POSŁUGI I PRACY

18. Bracia i Siostry jako ubodzy, którym Pan dał łaskę, że mógł, służyć i pracować, niech służą i pracują, sumiennie i z oddaniem, tak aby wykluczając próżnowanie jako nieprzyjaciela duszy, nie gasili ducha świętej modlitwy i pobożności, któremu winny służyć wszystkie inne sprawy doczesne.

19. Jako wynagrodzenie za pracę mogą, przyjmować rzeczy niezbędne do utrzymania swoich Braci i Sióstr, a czynić to mają z pokorą, jak przystoi sługom Bożym i zwolennikom najświętszego ubóstwa. A wszelki nadmiar swych dóbr niech

starają się rozdać między ubogich. I nigdy nie powinni górować nad innymi, lecz raczej powinni być sługami i poddanymi każdemu człowiekowi ze względu na Boga.

20. Bracia i Siostry niech będą cisi, spokojni, skromni, łagodni, pokorni, rozmawiający uczciwie z wszystkimi, jak przystoi. Gdziekolwiek się znajdują lub wędrują po świecie, niech nie wszczynają sporu ani polemiki; niech nie sądzą innych, lecz okazują się „radośni w Panu”, weseli i stosownie mili. Jako pozdrowienie niech mówią: „Pan niech ci da pokój”.

Rozdział VI ŻYCIE W UBÓSTWIE

21. Wszyscy Bracia i Siostry niech się starają, naśladować pokorę i ubóstwo Pana naszego Jezusa Chrystusa, który „choć był bogaty” nad wszystko, zechciał sam na świecie wraz ze swoją Matką, Najświętszą Dziewicą, wybrać ubóstwo i ogołocić samego siebie. Niech pamiętają, że nie powinniśmy niczego innego posiadać z całego świata, według słów Apostoła: jak tylko „poprzestając na posiadaniu żywności i odzienia”. I niech bardzo wystrzegają się pieniędzy. I powinni się cieszyć, kiedy przebywają wśród ludzi nic nie znaczących i wzgardzonych, wśród ubogich i słabych, i chorych, i trędowatych, i żebrzących przy drodze.

22. Ci, którzy naprawdę są ubodzy w duchu, idąc za przykładem Pana, niczego sobie nie przywłaszczają ani nikomu nie wzbraniają, lecz żyją na tym świecie jako pielgrzymi i przybysze. To jest owa wzniosłość najwyższego ubóstwa, która ustanowiła nas dziedzicami i królami Królestwa niebieskiego, uczyniła ubogimi w rzeczy, a ubogaciła we wzniosłe cnoty. Takie ubóstwo niech będzie naszym udziałem, które prowadzi do ziemi żyjących. Całkowicie przywiązani do takiego ubóstwa, dla imienia Pana naszego Jezusa Chrystusa, nie chcemy niczego innego posiadać na stałe na ziemi.

Rozdział VII MIŁOŚĆ BRATERSKA

23. Z miłości do Boga Bracia i Siostry niech miłują się wzajemnie, jak mówi Pan: „To jest moje przykazanie, abyście się wzajemnie miłowali, jak ja was umiłowałem”. I niech okazują czynami miłość wzajemną. I z zaufaniem niech wyjawia jeden drugiemu swe potrzeby, aby ten znalazł rzeczy potrzebne i usłużył. Błogosławieni są ci, którzy tak bardzo miłują, drugiego, który jest chory i nie może im odwzajemnić się, jak kochają zdrowego, który może im się odwdzięczyć. Za wszystko, co im się przydarza, niech dziękują Stworzycielowi i niech pragną być takimi, jakimi chce mieć ich Pan.

24. Gdyby się wśród nich zdarzyło, że kiedykolwiek wskutek słowa lub znaku powstało między nimi nieporozumienie, niech natychmiast, zanim złożą, dar swej modlitwy przed Panem, wzajemnie pokornie proszą o przebaczenie. Gdyby ktoś poważnie naruszył ślubowany sposób życia, niech go upomni przełożony lub inni,

którzy wiedzą o jego winie. Ci jednak niech go nie zawstydzają ani mu nie uwłaczają, lecz niech mają dla niego wielkie miłosierdzie. Wszyscy pilnie powinni się wystrzegać gniewu i irytacji z powodu czyjegoś grzechu, bo gniew i irytacja są przeszkodą w miłości w sobie i w innych.

Rozdział VIII POSŁUSZEŃSTWO Z MIŁOŚCI

25. Bracia i Siostry, za przykładem Pana Jezusa, który wolę swoją złożył w woli Ojca, niech pamiętają, że dla Boga wyrzekli się własnej woli. Na wszystkich kapitułach, które odprawiają, niech starają się „naprzód” o „Królestwo Boże i o jego sprawiedliwość”, i niech się zachęcają, aby mogli lepiej zachowywać Regułę, jak to przyrzekli, i wiernie kroczyć śladami Pana naszego Jezusa Chrystusa. Niech nie mają władzy w sensie panowania, zwłaszcza między sobą. „W miłości duchowej” niech dobrowolnie służą i okazują „wzajemnie” posłuszeństwo. I to jest prawdziwe i święte posłuszeństwo Pana naszego Jezusa Chrystusa.

26. Zobowiązani są mieć zawsze jednego przełożonego jako sługę braterstwa i winni poczuwać się do ścisłego posłuszeństwa we wszystkim, co Panu przyrzekli zachowywać, a co nie jest przeciwne dobru duszy i tej Regule.

27. Ci, którzy są przełożonymi i sługami innych, niech ich odwiedzają, pokornie i z miłością, upominają i umacniają. A gdziekolwiek są Bracia i Siostry, którzy by wiedzieli i poznali, że nie mogą według ducha zachować Reguły, powinni i mogą, odwołać się do swoich przełożonych. Przełożeni zaś niech ich przyjmą z miłością i łaskawością i niech im okażą, tak wielką, serdeczność, aby ci mogli z nimi rozmawiać, jak i panowie ze swymi sługami. Tak bowiem być powinno, żeby przełożeni byli sługami wszystkich.

28. Niech też nikt nie przywłaszcza sobie żadnej posługi przełożenia; lecz w określonym czasie sam chętnie złoży urząd.

Rozdział IX ŻYCIE APOSTOLSKIE

29. Bracia i Siostry niech miłują Pana „całym sercem, całą duszą i umysłem, całą mocą”, i swoich bliźnich niech miłują jak siebie samych. I niech Pana wysławiają w Jego dziełach, albowiem po to posłał ich na cały świat, aby słowem i czynem dawali

świadczenie Jego Słowu i pouczali wszystkich, że poza Panem nie ma Wszechmogącego.

30. Jak głoszą pokój słowem, tak niech go mają w sercu, i to głęboko. Niech nikomu nie dają powodu do gniewu lub zgorszenia, lecz niech wszystkich swoją, łagodnością pobudzają, do pokoju, dobroci i zgody. Albowiem po to zostali powołani, ażeby leczyć zranionych, podtrzymywać załamanych i nawoływać do poprawy błędzących. Gdziekolwiek się znajdą, niech pamiętają, że oddali się i poświęcili swoje ciało Panu Jezusowi Chrystusowi. I z miłości ku Niemu powinni narażać się nieprzyjaciółom, zarówno widzialnym jak niewidzialnym, ponieważ Pan mówi: „Błogosławieni, którzy cierpią prześladowanie, albowiem do nich należy Królestwo niebieskie”.

31. W miłości, którą jest Bóg, Bracia i Siostry - oddający się modlitwie, posłudze czy pracy - niech się starają unikać we wszystkim, a nie chęć ani cieszyć się, ani wynosić się w duchu z powodu dobrych słów i uczynków, ani nawet z żadnego dobra, jakie Bóg niekiedy czyni lub mówi albo dokonuje w nich lub przez nich. Na każdym miejscu i we wszystkich okolicznościach niech uznają, że wszelkie dobra należą do Pana Boga najwyższego i władcy wszystkich rzeczy; i niech dzięki czynią Temu, od którego pochodzą, wszelkie dobra.

ZACHĘTA I BŁOGOSŁAWIENSTWO

32. Niech wszyscy Bracia i Siostry zważają, na to, że nade wszystko powinni pragnąć posiąść Ducha Pańskiego i Jego święte działanie. I zawsze poddani świętemu Kościołowi, mocni w wierze katolickiej - niech zachowują ubóstwo i pokorę, i świętą Ewangelię Pana naszego Jezusa Chrystusa, jak to stanowczo przyrzekli.

„I ktokolwiek to zachowa, niech w niebie będzie napełniony błogosławieństwem Ojca Najwyższego, a na ziemi błogosławieństwem umiłowanego Syna Jego z Najświętszym Duchem Pocieszycielem i ze wszystkimi mocami niebios, i ze wszystkimi świętymi.

A ja, brat Franciszek, najwierniejszy wasz sługa, jak tylko mogę wewnętrznie i zewnętrznie, potwierdzam wam to najświętsze błogosławieństwo”.

KONSTYTUCJE

Rozdział I NASZE ZGROMADZENIE

1. Dnia 12 kwietnia 1889 roku Duch Święty, nieustannie działający w Kościele, powołał do życia, za pośrednictwem Ojca Luisa Amigó y Ferrera, nasze zgromadzenie Braci Kapucynów Tercjarzy Naszej Matki Bolesnej; najwyższa władza Kościoła zaś zaaprobowała je 19 września 1902 roku.

2. Zgromadzenie powstałe z woli Boga cieszy się Jego obecnością i czuje Jego wsparcie. Jako gałąź drzewa Kościoła, cały czas rozwijało się dzięki wspaniałomyślności i wierności braci zakonnych, którzy żyli przed nami, i ciągle odnawia się pobudzane przez Ducha Świętego, zgodnie z charyzmą Ojca Założyciela.

3. Zgromadzenie składa się z braci zakonnych oraz z braci świeckich. Wszyscy uczestniczymy w życiu i w działalności Zgromadzenia w sposób określony przez niniejsze Konstytucje.

4. Poświęcamy nasze życie Bogu poprzez profesję zakonną rad ewangelicznych, ze ślubami ubóstwa, czystości i posłuszeństwa; żyjemy w braterskiej wspólnotcie. Najważniejszą normą naszego życia jest naśladowanie Chrystusa oraz wypełnianie nakazów zawartych w „Regule i życiu Braci i Sióstr Trzeciego Regularnego Zakonu Świętego Franciszka” i w niniejszych Konstytucjach.

5. Życie i nauka św. Franciszka z Asyżu stanowi dla nas źródło ewangelicznej autentyczności, natomiast Ojciec Luis Amigó, będąc wiernym naśladowcą św. Franciszka, swoją wiernością głosowi Bożemu oraz prostotą, łagodnością, dobroduszością, miłosierdziem i opatrnościowym rozsądkiem zaprasza nas i pobudza do służby Panu oraz otwiera nas na wychowanie w miłości.

6. Uczestniczymy w powszechnej misji Kościoła ze szczególnym zadaniem przekazanym przez Ojca Założyciela, którym jest wychowanie młodzieży: *Wy, kochani synowie i córki, których On ustanowił pasterzami swojej trzody, jesteście tymi, którzy mają iść na poszukiwanie zaginionej owieczki, aż do doprowadzenia jej do owczarni Dobrego Pasterza.*

7. Wzorem i opiekunką jest Nasza Matka Bolesna. Jej opiece powierzył nas Ojciec Założyciel. Z Nią Zgromadzenie czuje się związane w dziele naprawy życia młodzieży. Jej obecność w naszym działaniu jest źródłem wspaniałomyślności, miłości miłosiernej, siły oraz czułości, których wymaga nasza misja.

8. Wraz z Kościołem bierzemy udział w *radościach i nadziejach, smutkach i niepokojach człowieka naszych czasów* i każdy człowiek znajduje miejsce w naszym sercu. Poprzez świadectwo naszego życia i bezgraniczne oddanie się naszej misji czujemy się wraz z całym Ludem Bożym zaangażowani w zbawienie ludzi i odnowę społeczeństwa.

9. Zgromadzenie ofiarowuje nam zarówno środki do życia, jak i wyrazistość własnej duchowości oraz misji, a także warunki umożliwiające pełny rozwój naszej osobowości w Chrystusie oraz wypróbowaną doktrynę, aby móc z radosnym duchem iść drogą miłosierdzia.

Rozdział II POŚWIĘCENIE NASZEGO ŻYCIA

Artykuł I Poświęcenie

10. Wezwani przez Boga poprzez szczególny dar pełniejszego przeżywania łaski chrztu i bierzmowania, my kapucyni tercjarze, mając wolną wolę, pozostawiamy wszystko i – przez śluby ubóstwa, czystości i posłuszeństwa – poświęcamy się w szczególny sposób Bogu w służbie zagubionej młodzieży, zobowiązując się do jak najlepszego naśladowania Chrystusa ubożego, czystego i posłusznego.

11. Konsekracja zakonna zaakceptowana przez Kościół i przez niego ofiarowana Bogu w Ofierze Eucharystycznej przemienia nas w Hostię żywą, świętą, wdzięczną Bogu; czyni nasze życie nieustanną ofiarą uwielbienia Ojca, żywym świadectwem nowego i wiecznego Przymierza, które Bóg zawarł z ludźmi w Chrystusie; łączy nas ściślej z Kościołem i z jego misją zbawienia; włącza nas do wspólnoty braci zobowiązanych żyć i wzrastać w miłości miłosiernej oraz zaangażowanych w misję zbawienia.

12. Wypełnianie rad ewangelicznych oznacza rezygnację z określonych dóbr rzeczywistych, lecz przemijających, czyni nas wewnątrznie wolnymi; ukazuje siłę Ducha, obecność już na tym świecie dóbr niebieskich oraz przyczynia się do budowania Królestwa ponad wszystkimi wartościami doczesnymi. W ten sposób nasza wierność jest bodźcem dla chrześcijan w wypełnianiu obowiązków swojego stanu.

13. Wypełnianie naszych ślubów ubóstwa, czystości i posłuszeństwa jest pierwszą posługą ofiarowaną młodzieży, którą wychowujemy; świadczy, że Bóg ma pierwszeństwo przed dobrami materialnymi; że -mimo swej własnej słabości- jest możliwe żyć w czystości; że podporządkowanie się Bogu wyzwala człowieka z niewoli bożków.

14. Niepokalana Dziewica Maryja, której życie stanowi naukę dla wszystkich, jest wzorem naszego poświęcenia. Uboga i pokorna w Bogu pokłada wszystkie nadzieje. Z wiarą i posłuszeństwem przyjmuje wolę Boga i złączona z osobą i dziełem swego Syna, uczestniczy w zbawieniu ludzi. Jej „fiat” wypowiedziane podczas Zwiastowania, przeżywane codziennie, a szczególnie u stóp Krzyża, jest bodźcem i nadzieją naszej codziennej wierności.

15. Przywdziewamy święty habit, który jest symbolem poświęcenia, świadectwem ubóstwa i znakiem wyróżniającym nasze Zgromadzenie. Habit będzie szyty zgodnie

z tym, co określa się w Dyrektorium. Przełożony generalny w uzasadnionych przypadkach może zwolnić z obowiązku noszenia habitu.

Artykuł II

Ubóstwo ewangeliczne

16. Nasze całkowite poświęcenie się Bogu wynika z faktu, iż On jest naszym Skarbem, od Niego tylko jesteśmy zależni i tylko w Nim pokładamy nadzieje.

17. Postanawiamy naśladować Chrystusa z największą wolnością ducha. Porzucamy wszystkie rzeczy, aby uczestniczyć w jego ubóstwie, ponieważ On wyrzekł się samego siebie i stał się ubogi dla nas, aby nas ubogacić swoim ubóstwem i w ubóstwie oraz prześladowaniu dokonał dzieła odkupienia.

18. Poprzez ślub ubóstwa zobowiązujemy się podporządkować przełożonym w używaniu i dysponowaniu dobrami materialnymi; zachowujemy własność dóbr rodzicielskich i prawo do nabywania innych dóbr w legalny sposób. Przed pierwszymi ślubami zrzekamy się zarządzania nimi i korzystania z nich. Przed profesją wieczystą sporządzamy testament zgodnie z prawem cywilnym. Profesi wieczyści mogą rezygnować z własności dóbr dziedziczonych za zgodą Przełożonego generalnego. Wszystkie pozostałe dobra, które otrzymujemy jako wynagrodzenie za naszą pracę, rentę, dotacje, ubezpieczenia lub z wszelkiego innego tytułu, należą do wspólnoty.

19. Ewangeliczne ubóstwo, przyjęte z wolnością dzieci Bożych, uwalnia nas od nas samych i otwiera nasze serca na Boga i na wspólnotę z braćmi, z którymi dzielimy nasze dobra osobiste oraz rzeczy, których używamy, jako dary otrzymane od Boga i które poświęciliśmy Bogu w naszej wspólnotcie. Ubóstwo to zobowiązuje nas do bycia ubogimi rzeczywiście i duchowo nie zadowolając się jedynie podporządkowaniem się wobec przełożonych.

20. Jako uczniowie Jezusa Chrystusa przyjmujemy, indywidualnie i we wspólnotcie, sposób życia prostego, bez szukania wygod i luksusów niedostępnych biednym oraz czujemy się zobowiązani do zwyczajowego prawa do pracy. Wsłuchujemy się w głosy ludzi biednych; do nich zostaliśmy posłani i służbie im oddajemy się w wypełnianiu naszej misji, najchętniej w miejscach i w krajach biednych. W ten sposób zjednoczeni z ludźmi dobrej woli zobowiązujemy się wspierać sprawiedliwość i wolność, by okazać ludziom, że ich prawdziwy i pełny rozwój polega na uczestnictwie w życiu Boga, Ojca miłującego wszystkich.

21. Ślub ubóstwa zakłada ewangeliczne korzystanie z dóbr materialnych jako darów Boga; zabrania nam wszelkich wygórowanych żądań w zdobywaniu ich i gromadzeniu; nakazuje nam używać ich w należyty sposób w naszych dziełach apostoelskich i zobowiązuje do bycia odpowiedzialnymi wobec wspólnoty za prawidłowe zarządzanie nimi. Dobra dzielimy z Prowincją lub Wiceprowincją i Zgromadzeniem, wyrażając w ten sposób naszą solidarność z potrzebującymi.

22. Swym pokornym i ubogim życiem oraz nauką Nasz Ojciec Założyciel pobudza nas do praktykowania ubóstwa ewangelicznego. Idziemy śladami naszego Ojca św.

Franciszka, *proroka ubóstwa*, które ustanowił jako «fundament» i «znak» swoich naśladowców. Naśladujemy Maryję, rzecznikę ubogich, wyróżniającą się wśród pokornych i biednych, ufnie oczekujących i otrzymujących od Boga zbawienie.

Artykuł III Konsekrowana czystość

23. Czystość poświęcona Bogu jest naszą nieskrępowaną i radosną odpowiedzią miłości wybranej, pełnej na miłosne zawołanie Boga, który zaprasza i przynagla nas do udziału w pełni swego życia, do wejścia w zażyłość z Nim.

24. Poprzez ślub czystości zobowiązujemy się zachowywać całkowitą wstrzeźliwość w celibacie dla Królestwa niebieskiego, ponieważ, po poważnym namyśle, wierzymy, że otrzymaliśmy od Ojca cenny dar czystości, która nas szczególnie upodabnia do Chrystusa i łączy nas z Nim natychmiast bez dzielenia naszego serca z innymi, zaznaczając w ten znakomity i absolutny sposób zjednoczenie Chrystusa z Kościołem, stanowiąc zarazem, już na tym świecie, świadectwo zmartwychwstania.

25. Czystość dla Królestwa niebieskiego, która rodzi się z miłości Boga jest darem z samego siebie dla Niego. Wyzwała ona serce, aby wspaniałomyślnie oddać się naszej misji; jest źródłem głębokiego pokoju oraz płodności naszego apostołatu.

26. Wyzwalając naszą zdolność do oddania się, ślubowana czystość sprzyja rozwojowi osoby oraz wspólnoty. Miłość braterska, która ożywia nasze związki przyjaźni, z delikatnością umie uczestniczyć w troskach i radościach braci; pomaga nam pewniej przeżywać naszą ewangeliczną czystość.

27. Wiemy, że czystość jest delikatna i podatna na zranienie z powodu słabości ludzkiej oraz warunków, w których żyjemy. Dlatego nie przeceniamy naszych sił i praktykujemy umartwienie się oraz panowanie nad uczuciami. Pokładamy nadzieję w pomocy Boga i pokornie oraz bezustannie prosimy Go o łaskę wierności. Codziennie posilamy się Ciałem i Krwią Chrystusa, które nas wzmacniają i oczyszczają; uciekamy się pod obronę *chwalebnej i zawsze Niepokalanej Maryi*, której dziewictwo jest dla nas bodźcem i przykładem całkowitego i radosnego oddania się, w wierze i posłuszeństwie, woli Boga.

Artykuł IV Posłuszeństwo synowskie

28. Wierność Bogu inspiruje także posłuszeństwo, które przyrzekamy i które wyraża prymat Boga nad naszą własną wolą. Jako dzieci Boże, ożywiani Jego Duchem, chcemy upodobnić się do Jezusa Chrystusa, wiecznego Syna Ojca, który przyszedł na świat, aby wypełnić Jego wolę i przyjmując postawę sługi, swym posłuszeństwem dokonał odkupienia.

29. Przyjmując jako swoją postawę Chrystusa, który mimo swego zjednoczenia z Ojcem, poddał się władzy ludzkiej, podporządkowujemy się naszym prawowitym przełożonym jako pośrednikom drogim Bogu, którzy mają okazywać Jego zamiary. Ze swej strony przełożeni, na wzór Jezusa Chrystusa, Mistrza i Pana, są posłuszni, sprawując przełożenie jako służbę braciom. Nie ma więc sprzeczności między władzą a posłuszeństwem. Obydwe pochodzą od Chrystusa jak dwa aspekty Jego jedynej ofiary.

30. Wszyscy jesteśmy odpowiedzialni za szerzenie płynącego z wiary posłuszeństwa woli Boga pokornie szukanego w Jego Słowie, w życiu Chrystusa, w modlitwie i refleksji, w wydarzeniach, w ufnym dialogu z braćmi. Wykorzystując własne talenty współpracujemy dla dobra wspólnego w ramach jedności braterskiej zapewnionej przez przełożonego, do którego należy decydowanie w obecności Pana, co należy czynić.

31. Poprzez śluby posłuszeństwa zobowiązujemy się wypełniać polecenia przełożonych we wszystkim, co odnosi się do życia Zgromadzenia zgodnie z naszym własnym prawem.

32. Z posłuszeństwem zakonnym przyjmujemy i zachowujemy Regułę, Konstytucje, Dyrektorium i polecenia przełożonych, które akceptujemy, gdyż wyznaczają one zakres i kierunek ideału apostołskiego realizowanego w służbie Kościołowi, szczególnie wobec zagubionej młodzieży.

33. Poświęcenie naszej wolności w celu uregulowania własnego życia, wartości tak cenionej przez człowieka, niekiedy zakłada rezygnację z własnych inicjatyw i projektów; z drugiej strony czyni nas bardziej wolnymi, aby móc naśladować Chrystusa i by całkowicie oddać się swojej misji, oraz pozwala nam, tak jak Maryi, *Służebnicy Pańskiej*, na bardziej intensywny udział w tajemnicy paschalnej Chrystusa, który chociaż był synem Boga, doświadczył w cierpieniu, co znaczy posłuszeństwo.

34. Zjednoczeni w ten sposób w miłowaniu Boga -najwyższej formie doskonałości ludzkiej- ślub posłuszeństwa daleki jest od umniejszania godności osoby; przeciwnie, prowadzi ją do dojrzałości, rozwijając wolność dzieci Bożych w nas, którzy z rad ewangelicznych uczyniliśmy regułę naszego życia.

Rozdział III WSPÓLNOTA

Artykuł I Wspólnota braterska

35. Jezus Chrystus, który umarł i zmartwychwstał, aby zebrać rozproszone dzieci Boże i założył Kościół, aby był on wspólnotą życia z Bogiem i z ludźmi, jednoczy nas darem swego Ducha we wspólnotę braterską wiary, nadziei i miłości.

36. Nasza wspólnota życia i misji, prawdziwy dar nadprzyrodzony, ma swoje źródło i wzór w Trójcy Przenajświętszej. Jest owocem modlitwy Chrystusa do Ojca: *żeby wszyscy byli jedno* i wynika z naszego zobowiązania, podjętego pod wpływem Ducha Świętego, do życia na nowo na wzór pierwszych chrześcijan, którzy mieli jedno serce i jedną duszę. Ukazuje obecność Pana wśród ludzi; jest wyrazem tajemnicy Kościoła oraz gorącego pragnienia jedności ludzi i w ten sposób, wyprzedza oraz zapowiada wspólnotę błogosławionych w niebie.

37. Ta tajemnica łączności i braterstwa ma swój bardziej widoczny i konkretny wyraz we wspólnocie lokalnej, włączonej do większych wspólnot, to jest: Prowincji, Wiceprowincji, Zgromadzeń, Kościoła, i otwartej na ludzi, którzy nas otaczają, co jest znakiem i gwarancją ciągle odnawianej żywotności. W każdym domu rezerwujemy dla wyłącznego użytku braci zakonnych pewne miejsca, które gwarantują właściwą klauzurę życia religijnego.

38. Budowanie wspólnoty jest stałym zadaniem wszystkich; wymaga od nas wysiłków, chociaż przewyższa je, i tylko w niebie zostanie w pełni osiągnięte. Dlatego codziennie ćwiczymy się we wzajemnej akceptacji w służbie i przyjaźni, w braterskim upominaniu i w przebaczeniu, tworząc w ten sposób atmosferę pokoju i radości; uczestniczymy we wspólnotowym tworzeniu; słuchamy Słowa Bożego, w którego światło oceniamy nasze osiągnięcia i słabości; modlimy się usilnie i zjednoczeni sprawujemy Eucharystię, która jest zasadą, centrum, znakiem i urzeczywistnieniem wspólnoty wierzących.

39. Ubóstwo indywidualne i zbiorowe, przekazywanie wspólnocie owoców naszej pracy, głoszą, wobec wszelkiego egoizmu, że łączność z Bogiem i z braćmi jest bogactwem, które nam w zupełności wystarcza. Czystość, przeżywana radośnie we wspólnocie braci, których nie wybraliśmy, ale których Ojciec nam dał, ukazuje, że miłość, łącząca nas i pobudzająca do oddania się innym pochodzi tylko od Boga. Dzięki posłuszeństwu kierujemy naszym życiem, naszymi inicjatywami i działaniami w realizacji planu Bożego, okazując poprzez przełożonego, że jest On ośrodkiem jedności i głównym motorem akcji apostołskiej.

40. W naszym braterstwie specjalne miejsce otrzymują najbardziej potrzebujący członkowie: chorzy, w widoczny sposób złączeni z Chrystusem w jego męce; starsi, którzy w Zgromadzeniu zużyli swoją energię w służbie Królestwu; ci, którzy zaczynają, którzy w nim mają uczyć się, naśladowania Chrystusa, aby wszyscy mogli zobaczyć w miłości braci odbicie miłości, z jaką Bóg ich kocha.

41. Wspólnota wykracza poza śmierć. Nadal jesteśmy zjednoczeni z braćmi, którzy poprzedzili nas w drodze do Domu Ojca. Ofiarujemy im wsparcie określone w Dyrektorium i pamiętamy o nich w naszej modlitwie; przez łaskę Chrystusa oczekujemy z nimi na spotkanie z Bogiem, aby oddać Mu doskonałą chwałę.

42. Jako prawdziwa rodzina zgromadzeni w imię Pana i wokół Maryi naszej Matki, budujemy wspólnotę, w niej odnajdujemy źródło pokoju oraz miejsce realizacji naszego człowieczeństwa, ukierunkowanego na Boga i na ludzi. Wspólnota spełnia - na ile to możliwe - nasze dążenia do szczęśliwości, do szczęśliwości dojrzałej, która jak Maryja, niesie znamię krzyża oraz zapowiedź zmartwychwstania.

43. Zachowujemy konieczne umiarkowanie w korzystaniu ze środków komunikacji społecznej, unikając wszystkiego, co jest szkodliwe dla własnego powołania lub zagraża czystości.

Artykuł II Wspólnota modląca się

44. Pan Jezus, w którym objawiła się nam pełnia kultu boskiego, włączył nas poprzez chrzest do swego misterium paschalnego, przekształcając nas w czcicieli Ojca, którego wychwalamy ze wszystkimi stworzeniami. W ten sposób nasze życie modlitewne wyraża kontemplacyjny wymiar naszej wiary w Jezusa. On sam nas wezwał, abyśmy żyli w Jego wspólnocie i abyśmy naśladowali go jak najwierniej. On zgromadził nas we wspólnocie modlitewnej, wolnej od przeszkód, aby żyła tylko dla Boga i oddawała Mu kult najdoskonalszy: *Zajmijmy się służbą dla naszych braci, nie zapominając, że najlepszym środkiem czynienia dobra innym jest pozostawanie pełnymi ducha Pana, który jest miłością, i że tego ducha przyjmuje się w modlitwie. Troszczmy się, aby nie oddawać się zanadto dziełom zewnętrznym, aby dla tej przyczyny nie stracić ducha świętej modlitwy i nie porzucić życia wewnętrznego.*

45. Swoim przykładem i słowami Chrystus uczy nas absolutnej konieczności modlitwy. W gorliwej modlitwie wchodzimy w zażyłość z Bogiem, która doskonali nas w miłosnym poznawaniu Jego samego i Jego zamiarów; odkrywa nam znaczenie naszego zgromadzenia zakonnego oraz daje nam siłę i radość, aby przeżywać je w pełniejszy sposób. W tym sensie codzienna modlitwa zajmuje pierwsze miejsce w życiu każdego zakonnika oraz naszej wspólnoty.

46. Liturgia Kościoła, w szczególności Eucharystia, pobożność, znak jedności i miłości jest ośrodkiem naszego życia wspólnotowego, jego najobfitszym źródłem i najdoskonalszym wyrazem, co jawi się z większą jasnością, gdy zebrani w widoczny sposób wokół ołtarza, świadomie i aktywnie uczestniczymy, każdy według swego powołania, w sprawowaniu Eucharystii.

47. Wspólnota przeznaczona część dnia na odprawianie Eucharystii. W świetle Słowa Bożego wygłaszanego w czasie Eucharystii analizujemy nasze opinie i czyny oraz wydarzenia, które domagają się naszej odpowiedzi; dopełnieni duchem ofiary i poświęcenia, który upodabnia nas do Jezusa ukrzyżowanego i złączeni z Jego ofiarą odnawiamy ofiarę naszego własnego życia w służbie Bogu i rozszerzaniu Jego Królestwa.

48. Jezus Chrystus, Najwyższy Kapłan, jednoczy ze sobą całą wspólnotę ludzi i włącza ją do swojej modlitwy chwalejącej Ojca i wstawiającej się za światem. Tę funkcję kapłańską sprawujemy również poprzez Liturgię Godzin porannych i wieczornych, które celebруем w imieniu Kościoła i wspólnoty.

49. Tak jak Maryja, która zachowywała słowa Jezusa i wydarzenia z Jego życia oraz rozważała je w swoim sercu, tak i my czytamy i medytujemy codziennie Słowo Boże w celu osiągnięcia najwyższego poznania Chrystusa. Wierność tej modlitwie jest koniecznym środkiem i oczywistym znakiem naszej religijnej żywotności. Codziennie

przeznaczamy przynajmniej jedną godzinę na medytację. Wspólnota zapewnia zakonnikom, poza corocznymi rekolekcjami, inne momenty odosobnienia duchowego po to, aby wolni od codziennych zajęć, mogli oni poświęcić się dłuższej modlitwie.

50. Jezusowi Chrystusowi obecnemu w Eucharystii oddajemy kult uwielbienia w czasie wspólnych praktyk i osobistych nawiedzeń, podczas których cieszymy się indywidualnym obcowaniem z Chrystusem, naszym przyjacielem i powiernikiem oraz kontemplujemy jego tajemnicę i wstawiamy się za tymi, którzy zostali nam powierzeni.

51. Nabożeństwo do Naszej Matce Bolesnej stanowi część naszego duchowego dziedzictwa. W jej ręce składamy potrzeby nasze i naszych wychowanków, otaczamy ją aktami czci, szczególnie tymi, które zaleca Kościół Święty.

52. Wymagania boskiego powołania oraz własne słabości traktowane z wiarą, wzbudzają w nas i w naszych wspólnotach żywą postawę pokutną, której najbardziej jasnym wyrazem i skuteczną realizacją jest sakrament pojednania. Przystępujemy do niego często, doświadczamy bowiem w nim miłosierdzia przebaczenia i radości spotkania z Bogiem i z braćmi. Codzienna praca, skromne życie, akceptacja przeciwności losu, trudności związane z wykonywaniem naszej misji są również okazaniem naszego ducha pokutnego.

53. Na koniec każdego dnia wychwalamy Boga za jego dobroć, praktykujemy codzienny rachunek sumienia, prosimy o przebaczenie za nasze niewierności i odnawiamy nasze zobowiązania.

54. Wejście w zażyłość z Bogiem wymaga adoracji, wyrzeczenia i wyciszenia -*ciszy całego bytu*. W ten sposób słyszymy głos Boga, który przemawia do naszego serca; tak odkrywamy jego obecność w sercu ludzi oraz w ciągu wydarzeń.

Artykuł III **Wspólnota ewangeliczna**

55. Jezus Chrystus, Syn Boży i Człowiek posłany do ludzi, który przyszedł szukać i zbawić to, co było zagubione, kontynuuje odkupicielską misję wraz z Duchem Świętym.

56. Nasze Zgromadzenie uczestniczy w misji Kościoła, w uniwersalnym sakramencie zbawienia, ze specjalną misją przekazaną przez Ojca Założyciela i zatwierdzoną przez Kościół, w którego imieniu ją sprawujemy. Misją tą jest chrześcijańskie wychowanie młodzieży, która zeszła z drogi prawdy i dobra.

57. Ta misja apostołska jest podstawowym celem Zgromadzenia. Ustanawia nas świadkami i narzędziami miłości do Chrystusa oraz do młodych i wymaga od nas działania zgodnego z pedagogią miłości, której podstawowym przedmiotem jest przywrócenie człowiekowi godności, przysługującej mu jako synowi Boga. Zachęteni przykładem życia naszego Ojca Założyciela, realizujemy działania Dobrego Pasterza, który zna owce, idzie przed nimi, poszukuje tych, które się zagubiły, dzieli z

nimi radości i kłopoty, *uczy poprzez doświadczenie znajomości serca ludzkiego, i daje życie wszystkim.*

58. Nasza Matka, stojąca u stóp krzyża, jest dla nas przykładem takiej miłości macierzyńskiej, która ma ożywiać tych, którzy w apostołskiej misji Kościoła, współpracują w dziele odradzania ludzi. Jej siła i Matczyna czułość inspiruje i pobudza nasze apostołskie działania jako wiernych wykonawców dziedzictwa i woli Jezusa: *Oto Syn Twój, Oto Matka Twoja.*

59. Cierpienia naszej Matki dają nam, z jej paschalnej perspektywy, nowe aspekty, które wzbogacają nasze życie duchowe. Akceptować w każdym momencie wolę Boga, stawiać walecznie czoła trudnościom, szukać gorliwie zagubionych, spotykać się z tymi, którzy cierpią, być razem z opuszczonym i bezradnym, przyjmować z czułością tego, który przychodzi i ufać, nawet wbrew wszelkiej nadziei, że ludzie mogą się zmienić -to lekcje miłości, które pobudzają nas do podążania śladami Dobrego Pasterza.

60. Jesteśmy wysłannikami Chrystusa i zwiastunami Jego Dobrej Nowiny; uwierzyliśmy w Jego Słowo i żyjemy oraz działamy zjednoczeni głęboko z Jego Osobą i zawsze ożywiani Jego Duchem. Całe nasze życie zakonne ma wymiar apostołski i całe nasze działanie apostołskie jest ożywiane duchem zakonnym. W ten sposób sprawowanie apostołatu we współpracy z naszymi braćmi przyczynia się do naszego osobistego uświęcenia i do budowania wspólnoty. *Nie sposób miłować Boga nie miłując człowieka, jego wybranego dzieła; ani miłować tego ostatniego bez miłości Boga. A więc obydwie miłości są tak jak promienie bijące z tego samego źródła.* Poprzez miłość łączymy w naszym życiu wiarę w Boga i w człowieka, modlitwę do Boga oraz czyny miłosierne wobec braci.

61. Nasze działanie ewangelizacyjne, wielkość naszej wiary w Jezusa, polega przede wszystkim na głoszeniu Słowa Bożego –czynami i słowami- młodym mającym problemy z własnym życiem, których On stawia na naszej drodze; młodych z brakami uczuciowymi, rodzinnymi i społecznymi; z brakami i niedostatkami materialnymi i moralnymi; z nieodpowiednim zachowaniem i z zaburzeniami osobowości. Wspieramy integralny rozwój ich osobowości, pomagając im w samorealizacji i w ich stopniowym powrocie do życia społecznego i aktywnym udziale w budowaniu lepszego społeczeństwa, które zostanie ukoronowane przeżyciem Królestwa.

62. Wykonujemy naszą misję kierując się tradycją Zgromadzenia i stosując nasz system wychowawczy, który wzbogacamy i który w ciągły sposób odnawiamy studiując teorię wychowania i wykorzystując codzienne doświadczenie. Poddajemy częstej analizie świadectwo naszego życia oraz cele, kryteria i czyny naszej pracy w celu ciągłego doskonalenia w służbie naszym wychowankom. Analiza ta, przede wszystkim, jeśli jest wspólnotowa, uwydatnia funkcję każdego wychowawcy, ożywia ducha wspólnoty wychowawczej i sprzyja ciągłej formacji.

63. W ramach naszej misji i pod zwierzchnictwem biskupa współpracujemy z pozostałymi członkami Ludu Bożego w budowaniu Kościoła będąc czuli na wezwanie tych, którzy, znajdując się daleko od naszych regionów i krajów, proszą nas o Ewangelię, i uczestnicząc w działalności misyjnej Kościoła w celu rozszerzania Królestwa Bożego.

Artykuł IV

Wspólnota formacyjna

64. Chrystus ciągle wzywa – również dzisiaj – tych, których On wybrał, aby napełnieni jego Duchem, kontynuowali w naszym Zgromadzeniu jego zbawienną misję.

65. Formacja życia zakonnego kieruje się przykładem Jezusa, który zaprasza uczniów od naśladowania, jest wraz z nimi, prowadzi ich do zażyłości, modli się za nich, poucza i poprawia oraz ćwiczy ich stopniowo w misji, którą ma im powierzyć.

66. Nasz status zakonników oraz powołania kapłańskiego w ramach charyzmatu Zgromadzenia określa cele oraz treść formacji.

67. Wstępna formacja tercjarza kapucyna dokonuje się w odpowiednich domach ciągle i progresywnie w różnych etapach: postulacie, nowicjacie i junioracie. Każdy kandydat jest odpowiedzialny za swą formację, którą zdobywa z pomocą zgromadzenia, pod kierunkiem odpowiednich wychowawców, i według ustalonego planu formacji i studiów. Nauczyciele i domy formacyjne są wyznaczone przez kompetentne władze.

68. Dobre i prawidłowe funkcjonowanie Zgromadzenia zależy przede wszystkim od formacji jego członków. Dlatego postęga wychowawców jest niezmiernie ważna, ponieważ szczególnie im powierza się zadanie kształtowania za pomocą doktryny i przykładu życia *serca i ducha młodych zgodnie z duchem Zgromadzenia*. Z tego powodu przełożeni postępują z dużą uwagą i rozwagą przy wyznaczaniu wychowawców i dają im odpowiednie przygotowanie do tej funkcji.

69. Nasza wspólnota zapewnia młodym zakonnikom atmosferę sprzyjającą spotkaniu z Bogiem w Chrystusie oraz styl życia nacechowany radością i braterstwem, wyrzeczeniem się samego siebie; naśladowaniem na co dzień Chrystusa ukrzyżowanego; miłością Naszej Matki Bolesnej i Ojca Założyciela; pracą dla Królestwa Bożego przy odnowie młodzieży. Jedynie w ciągłym dawaniu samego siebie innym będzie mógł zakonnik dojść do koniecznej dojrzałości osoby poświęconej Panu.

70. Wszyscy jesteśmy odpowiedzialni za rozwój Zgromadzenia i podejmujemy zadanie wspierania i rozwijania powołań; modlimy się do Pana żniwa, budzimy zainteresowanie młodych naszą misją i przede wszystkim staramy się, aby nasze życie w wierze, miłość braterska, która nas jednoczy oraz wspaniałomyślność naszego oddania były pociągające dla tych, którzy czują się wezwani do podjęcia go.

71. Przyjęcie do postulatu należy do Prowincjała lub Wiceprowincjała. Przyjęcie do nowicjatu, dopuszczenie do pierwszych ślubów oraz do kolejnych odnowień, a także prezentacja kandydatów do ślubów wieczystych należy do kompetencji Prowincjała lub Wiceprowincjała za zgodą jego Rady. Dopuszczenie do ślubów wieczystych leży w gestii Przełożonego Generalnego za zgodą jego Rady. Przed rozpoczęciem

procedury dopuszczającej do złożenia ślubów przełożeni upewniają się, czy kandydaci spełniają wszystkie kanoniczne wymagania.

Postulat

72. Postulat jest okresem przygotowania do nowicjatu. W czasie doskonalenia swego ludzkiego i chrześcijańskiego przygotowania postulant doświadcza naszego sposobu życia w taki sposób, aby mógł podjąć w dobrowolny i odpowiedzialny sposób decyzję co do odpowiedzi na wezwanie Boga.

Nowicjat

73. Nowicjat jest wprowadzeniem do życia Zgromadzenia pod kierownictwem mistrza i przy współpracy wspólnoty. Udział w liturgii, osobista modlitwa wzbogacana studiami i medytacją Słowa Bożego, poznawanie fundamentów życia religijnego oraz duchowości amigoniańskiej, z Regułą, Konstytucjami i Dyrektorium, praktyka rad ewangelicznych, które ma od tej pory zachowywać; doświadczenie życia wspólnotowego, pewna działalność apostołska, praca fizyczna, atmosfera refleksji i skupienia będą pomagały nowicjuszowi odkryć wolę Boga i jego wymagania, a także stopniowo i ciągle realizować w swoim życiu spójną i harmonijną integrację z Bogiem i właściwym apostołatem naszego powołania oraz podjąć w świetle wiary decyzję najbardziej zgodną z wolą Boga.

74. Wewnętrzna organizacja nowicjatu oraz kształtowanie programów należą do mistrza nowicjatu, którego głównym zajęciem jest opiekowanie się nim. Nowicjusze, ze swej strony, *traktują z zaufaniem sprawę swego ducha wraz z Ojcem Mistrzem*. Mistrz nowicjuszy musi być kapłanem po ślubach wieczystych i być zgromadzeniu minimum sześć lat. Jest mianowany przez właściwego Prowincjała lub przez Wiceprowincjała za zgodą odpowiedniej Rady.

75. Nowicjat musi odbyć się w domu erygowanym w tym celu przez Przełożonego Generalnego za zgodą jego Rady. Trwa 12 miesięcy. Okres ten decyzją Prowincjała lub Wiceprowincjała może zostać przedłużony o sześć miesięcy. Prowincjał lub Wiceprowincjał może zezwolić, aby część tego dodatkowego czasu nowicjusz spędził w innym domu Zgromadzenia niż dom nowicjatu. Nieobecność w domu nowicjatu przez ponad trzy miesiące, w sposób ciągły lub z przerwami, powoduje, że staje się on nieważny. Nieobecność trwająca ponad dwa tygodnie musi zostać uzupełniona.

Śluby czasowe

76. Po upływie czasu nowicjatu nowicjusz, o ile został dopuszczony, składa swoje pierwsze śluby na jeden rok.

77. Śluby czasowe odnawia się każdego roku aż do profesji wieczystej. Okres ślubów czasowych trwa nie krócej niż trzy lata i nie dłużej niż sześć lat. W specjalnych przypadkach Przełożony Generalny może za przyzwoleniem swojej Rady przedłużyć ten okres o trzy lata.

78. Pierwsze śluby, kolejne ich odnowienia oraz profesja wieczysta składane są według następującej formuły zaaprobowanej przez Zgromadzenie:

Ja, N.N. świadomy, że zostałem wezwany przez Boga do życia zakonnego w tym Zgromadzeniu Braci Kapucynów Tercjarzy Naszej Matki Bolesnej, i zdecydowany poświęcić me życie Bogu w służbie Kościołowi, a szczególnie chrześcijańskiemu wychowaniu młodzieży, która zesłała z drogi prawdy i dobra, wobec braci tu zgromadzonych i na twoje Ręce Wielebny Ojczy Przełożony (delegacie Przełożonego...) ślubuję, że przez jeden rok (całe życie) będę żył w ubóstwie, czystości i posłuszeństwie według Reguły i Życia Braci i Sióstr Trzeciego Regularnego Zakonu Św. Franciszka oraz Konstytucji tego Zgromadzenia. Niech Bóg przez Jezusa Chrystusa da mi siłę Swojego Ducha, abym mógł wytrwać w moim świętym postanowieniu. W tym celu powierzam się wstawiennictwu Przenajświętszej Niepokalanej Maryi, Naszej Matki Bolesnej, naszemu Ojcu Św. Franciszkowi, waszej pomocy Bracia.

79. Śluby przyjmuje Najwyższy Przełożony albo jego delegat.

Juniorat

80. Juniorat jest okresem, który bezpośrednio następuje po nowicjacie, podczas którego młodzi bracia profesji, pod bezpośrednim kierownictwem prefekta, zgodnie z planem formacji i studiów solidnie scalają swoje życie zakonne, przygotowują się do profesji wieczystej i zdobywają wymagane kwalifikacje do wypełniania naszej misji. Ci, którzy powołani są do kapłaństwa otrzymują, zgodnie z planem studiów, specjalne wykształcenie do sprawowania urzędu kapłańskiego w ramach Zgromadzenia. To szczególne powołanie jest łaską Boga, która wzbogaca wspólnotę i którą ta starannie popiera, rozwija i ożywia.

Formacja permanentna

81. Wierność naszemu powołaniu oraz sprawowanie apostołatu wymagają stałego doskonalenia duchowego, doktrynalnego i praktycznego. Przełożeni rozwijają tego ducha odnowy i każdy zakonnik bierze odpowiedzialność za swe ustawiczne kształcenie.

82. Wspólnota, na swych różnych poziomach -Zgromadzenie, Prowincja, Wiceprowincja, Dom- czuje się zobowiązana do formowania zakonników, co jest głównym czynnikiem jej żywotności i odnawiania.

Rozdział IV WŁADZE ZGROMADZENIA

Artykuł I Służebność władzy

83. Władza, podobnie jak posłuszeństwo, jest w Zgromadzeniu, formą uczestnictwa w misterium paschalnym Chrystusa, który będąc Panem i Nauczycielem staje się

sługą swoich uczniów i naucza ich, że wśród jego naśladowców sprawowanie władzy oznacza służenie swoim braciom. Niech tak rozumieją swój urząd bracia zakonnicy wezwani do sprawowania posługi władzy oraz ci, którzy w jakikolwiek sposób są odpowiedzialni za pozostałych braci zakonnych. Niech czują się szczęśliwi, że mogą wnieść swój wkład w wierność swoich braci.

84. Poprzez postawę wiary i przez dialog zaufania szukajcie wraz z nimi w Słowie Bożym, w Regule, Regulaminie i Dyrektorium, we wspólnych obowiązkach, w wydarzeniach, w talentach osobistych miłosny zamiar Ojca wobec wspólnoty i wobec każdego brata. Uwieńczeniem tego wspólnego poszukiwania jest jednomyślna decyzja potwierdzona przez przełożonego lub, gdyby jej zabrakło, decyzją samego przełożonego.

85. Przełożeni, posłuszni woli Boga, ożywiają i prowadzą swoich braci ku doskonałej miłości drogą budowania wspólnoty w służbie bliźniego. Rozwijają dobrowolną i odpowiedzialną zgodę braci na pełnienie woli Boga, która wyraża się w celach i działaniach wspólnoty. Kierowanie nią zostało im powierzone nie dla panowania, lecz by służyć jej przykładem. Mają zatem traktować braci zakonnych jako dzieci Boże, którymi są z miłością i zaufaniem, z poszanowaniem ich osoby, w taki sposób aby wyrazić miłość z jaką miłuje ich sam Bóg, w sytuacjach podejmowania i utrzymywania decyzji koniecznych dla dobra wspólnoty lub każdego brata zakonnego, nawet jeśli miałyby to być bolesne lub naraziło ich na niepopularność.

86. My, bracia zakonnicy, świadomi faktu, że przełożonemu, bratu spośród braci, została powierzona większa odpowiedzialność, wspomagamy go w sprawowaniu jego urzędu naszym zrozumieniem, współpracą i posłuszeństwem wobec jego poleceń.

Artykuł II Władze Zgromadzenia

Sumo Pontifice (Papież)

87. Naszym pierwszym Przełożonym jest Sumo Pontifice (Papież), któremu winni jesteśmy posłuszeństwo, także na mocy ślubów, którego władzę przyjmujemy w duchu wiary i miłości.

Przełożony Generalny

88. Przełożony Generalny jest znakiem jedności oraz przewodnikiem Zgromadzenia i ojcem wszystkich braci zakonnych tego zgromadzenia. Przez jego gorliwą posługę, zgodnie z regułą braci zakonnych, doktryną i przykładem, winien dokonywać się rozwój Instytutu, odpowiednie kształcenie jego członków, rozwój ducha wspólnoty i jedności w tym, co odnosi się do życia duchowego i apostołatu, przy uwzględnieniu prawdziwej różnorodności.

89. Przełożony Generalny musi być kapłanem, profesem wieczystym w Instytucie od sześciu lat oraz wyróżniać się miłością do Kościoła i Zgromadzenia. Jest wybierany

przez Kapitułę Generalną absolutną większością głosów, na okres sześciu lat. Po trzecim bezskutecznym głosowaniu, w czwartym głosowaniu głos bierny mają tylko dwaj kandydaci, którzy w trzecim otrzymali najwięcej głosów; jeśli kilku otrzymałoby tą samą liczbę głosów, o wyborze decyduje dłuższy staż życia zakonnego, a jeśli obydwaj w jednym dniu złożyli śluby zakonne, to wybór zostanie dokonany przez losowanie. Po ogłoszeniu wyniku oraz po przyjęciu funkcji przez zainteresowanego, wybrany Przełożony Generalny składa wyznanie wiary wobec Generalnej Kapituły. Przełożony Generalny może zostać wybrany ponownie, lecz nie może sprawować tego urzędu dłużej niż przez dwie kolejne kadencje.

90. Przełożony Generalny pełni zwierzchnictwo zwykłe nad wszystkimi braćmi zakonnymi, domami, Prowincjami i nad Wiceprowincjami. Rezyduje w Kurii Generalnej i reprezentuje Zgromadzenie oficjalnie i prawnie. Odbywa wizyty kanoniczne osobiście lub poprzez swych delegatów we wszystkich wspólnotach Zgromadzenia przynajmniej jeden raz w trakcie swego sześcioletniego mandatu

91. Jeśli Przełożony Generalny uznałby, że powinien zrezygnować ze swej funkcji, informuje o tym Radę Generalną i wnosi sprawę do Stolicy Apostolskiej. Rada Generalna także musi odwołać się do Stolicy Apostolskiej, gdy uzna za konieczną zmianę Przełożonego Generalnego.

Wikariusz Generalny

92. Wikariusz Generalny jest pierwszym Radcą, który zastępuje Przełożonego Generalnego w razie prawnej niemożności sprawowania funkcji i przejmuje jego zadania, jeśli urząd pozostaje nie obsadzony, aż do chwili wyboru następcy. Musi posiadać takie same przymioty jak te wymagane dla Generalnego Przełożonego.

Generalna Rada

93. Rada Generalna współpracuje z Przełożonym Generalnym w zarządzaniu Zgromadzeniem. W jej skład wchodzi Przełożony Generalny, który jej przewodniczy oraz Radcy Generalni w liczbie nie mniejszej niż cztery. Radcy Generalni muszą być profesami po wieczystych ślubach zakonnych; są wybranymi przez Kapitułę Generalną na okres sześciu lat absolutną większością głosów. Gdyby taka nie została uzyskana w dwóch pierwszych głosowaniach, zachować należy zasady podane w punkcie 89.

94. Rada Generalna powinna wspierać Przełożonego Generalnego w wypełnianiu jego obowiązków i wyrażać swój głos lub swoje zdanie w przypadkach przewidzianych w prawie powszechnym Kościoła i w naszym własnym prawie, a zawsze gdy zwróci się o to Generalny Przełożony.

Członkowie Kurii Generalnej

95. Przełożony Generalny, za zgodą swojej Rady, mianuje członków Kurii; sekretarza generalnego, głównego zarządcę oraz generalnego pełnomocnika. Do tych funkcji są wybierani bracia, którzy złożyli wieczyste śluby zakonne.

Kapituła Generalna

96. Kapituła Generalna jest najwyższą władzą Zgromadzenia, znakiem wspólnoty oraz uczestnictwa wszystkich braci zakonnych w podejmowaniu spraw oraz decyzji, które odnoszą się do całego Zgromadzenia. Jako promotor wierności naszemu podstawowemu charyzmatowi oraz ciągłemu jego odnawianiu, Kapituła Generalna bada stan Zgromadzenia, ustala kryteria, ustanawia normy i przyjmuje zobowiązania związane z naszym życiem religijnym oraz z działalnością apostołską. Może wprowadzać odpowiednie zmiany w Dyrektorium.

97. Decyzje kapituły są podejmowane w głosowaniu tajnym absolutną większością głosów, po odliczeniu głosów nieważnych. W przypadku remisu, może zadecydować Przewodniczący. W przypadkach przewidzianych w niniejszym Regulaminie oraz gdy określi to sama Kapituła Generalna, wymagana jest większość dwóch trzecich głosów.

98. Członkami Kapituły Generalnej są: Przełożony Generalny, który jej przewodniczy; radcy generalni; Przełożony Generalny z poprzedniej kadencji; Przełożeni Prowincjalni, Przełożeni Wiceprowincjalni; delegaci prowincji oraz wiceprowincji a także delegatur generalnych wybranych zgodnie z Dyrektorium a ponadto Przełożony Generalny oraz radcy generalni wybrani z chwilą wyboru na tej kapitule.

99. Kapituła Generalna jest zwoływana przez Przełożonego Generalnego. Zwyczajne kapituły odbywają się co sześć lat lub gdy z powodu śmierci, rezygnacji albo złożenia urzędu Przełożonego Generalnego konieczne staje się przeprowadzenie wyboru nowego zarządu generalnego. Przełożony Generalny może zwołać nadzwyczajną Kapitułę Generalną za zgodą swej rady.

100. Gdy urząd Przełożonego Generalnego jest nie obsadzony, Kapitułę zwołuje Wikariusz Generalny. Gdyby zabrakło również Wikariusza, uczyni to pierwszy z pozostałych radców. W tych przypadkach Kapituła powinna odbyć się w ciągu sześciu miesięcy, licząc od dnia zwolnienia się stanowiska.

Artykuł III Władze Wspólnoty Prowincjalnej

Prowincja

101. Prowincję tworzą wspólnoty lokalne. Wyraża ona więzy jedności między tymi wspólnotami, wspiera żywotność oraz rozwój Zgromadzenia, ułatwia nawiązanie relacji między braćmi zakonnymi oraz sprawowanie działalności apostołskiej.

102. Tworzenie, likwidacja i zmiana granic prowincji oraz innych podobnych jednostek należy do kompetencji Przełożonego Generalnego za zgodą jego Rady.

Przełożony Prowincjalny

103. Przełożony Prowincjalny wraz z Przełożonym Generalnym jest znakiem jedności, przewodnikiem całej Prowincji oraz ojcem wszystkich braci zakonnych tej prowincji. Przez niego powinno ustanowić się zgodnie z regułą zakonną z doktryną i przykładem; gorliwy byt rozwoju Zgromadzenia oraz odpowiedniego kształcenia jego członków; i rozwijać, w prawowitej mnogości, ducha wspólnoty i jedności w tym co odnosi się do życia duchowego i apostołatu.

104. Przełożony Prowincjalny sprawuje zwykłą władzę nad wszystkimi braćmi zakonnymi i domami Prowincji. Ma swoją siedzibę w Kurii Prowincjalnej i reprezentuje Prowincję oraz domy tej prowincji, osobiście lub za pośrednictwem swego delegata w sprawach prawnych. Często wizytuje wspólnoty prowincji i przynajmniej raz w czasie trzyletniej kadencji przeprowadza we wszystkich domach prowincji wizytę kanoniczną, osobiście lub za pośrednictwem delegata.

105. Przełożony Prowincjalny musi być kapłanem, od sześciu lat profesem wieczystym w Zgromadzeniu i wyróżniać się miłością do Kościoła oraz do Zgromadzenia. Wybierany jest przez Kapitułę prowincjalną absolutną większością głosów spośród trzech braci zakonnych, którzy otrzymali najwięcej głosów podczas wcześniejszych konsultacji przeprowadzonych w momencie wieczystych ślubów zakonnych oraz w momencie ślubów doczesnych tych, którzy ukończyli trzy lata ślubów. Jeśli nie ma absolutnej większości głosów w trzech pierwszych głosowaniach przeprowadza się czwarte tak jak opisano w punkcie 89. Wybór musi zostać zatwierdzony przez Generalnego Przełożonego. Na początku swego mandatu, Przełożony Prowincjalny składa wyznanie wiary wobec Przełożonego Generalnego lub jego delegata. Przełożony Prowincjalny może zostać ponownie wybrany, ale nie może pełnić swego urzędu przez więcej niż dwie kolejne kadencje .

Wikariusz Prowincjalny

106. Wikariusz Prowincjalny jest pierwszym radcą; zastępuje Przełożonego Prowincjalnego w przypadku prawnej niemożności i obejmuje jego urząd jeśli ten zawakuje, aż do chwili wyboru następcy.

Rada Prowincjalna

107. Rada Prowincjalna wspiera Przełożonego Prowincjalnego w zarządzaniu Prowincją. Stanowią ją: Przełożony Prowincjalny, który jej przewodniczy, oraz trzej pozostali radcy prowincjalni, którzy muszą być profesami wieczystymi.

108. Radcy prowincjalni są wybierani na okres trzech lat przez Kapitułę Prowincjalną absolutną większością głosów spośród ośmiu braci, którzy otrzymali najwięcej głosów podczas wcześniejszych konsultacji przeprowadzonych w momencie wieczystych ślubów zakonnych oraz ślubów czasowych tych, którzy ukończyli trzy lata ślubów. Jeśli nie ma absolutnej większości głosów w trzech pierwszych głosowaniach przeprowadza się czwarte, tak jak opisano w punkcie 89.

Kapituła Prowincjalna

109. Kapituła Prowincjalna jest znakiem jedności oraz organem uczestnictwa wspólnot i zakonników w przyjmowaniu zasad, które odnoszą się do Prowincji. Bada

stan teŝe i wspiera religijną ŝywotnoŝć oraz działalnoŝć apostołską. Decyzje Kapituły Prowincjalnej nabierają mocy prawnej po aprobachie Rady Generalnej.

110. Członkami Kapituły Prowincjalnej sã: Radcy Prowincjalni; inni członkowie kapituły zgodnie z zasadami Dyrektorium. Kapituła Prowincjalnej przewodniczy Przełoŝony Prowincjalny, a w razie jego nieobecnoŝci, przewodniczy jej Przełoŝony Generalny, osobiŝcie lub poprzez swego delegata.

111. Kapituła Prowincjalna odbywa siê jako zwyczajna co trzy lata lub gdy, z powodu ŝmierci, rezygnacji lub ŝoŝenia z urzêdu Przełoŝonego Prowincjalnego, trzeba dokonać wyboru nowej wladzy prowincjalnej. Przełoŝony Prowincjalny moŝe zwoływać Kapitułę Prowincjalną nadzwyczajną za zgodã swej Rady i za przyzwoleniem Przełoŝonego Generalnego.

112. Przełoŝony Prowincjalny za zgodã swojej Rady oraz z aprobatã Przełoŝonego Generalnego, po wysłuchaniu Rady Generalnej, moŝe ustanawiać rózne wspólnoty w ramach Delegatury Prowincjalnej. Będzie ona zarzãdzana przez Delegata Prowincjalnego, który powinien być kapłanem; pomaga mu dwóch radców mianowanych po konsultacji braci zakonnych Delegatury, przez Przełoŝonego Prowincjalnego po głoŝowaniu wraz z debatã swej Rady. Delegat oraz radcy powinni być po wieczystych ŝlubach zakonnych.

Artykuł IV **Władze wspólnoty wiceprowincjalnej**

113. Przełoŝony Generalny na wniosek zainteresowanej Rady Prowincjalnej oraz za zgodã swej Rady moŝe utworzyć Wiceprowincjê zgodnie z Dyrektorium. Będzie ona zarzãdzana przez Przełoŝonego Wiceprowincjalnego, który musi być kapłanem i od szeŝciu lat profesem ŝlubów wieczystych. Przełoŝony Wiceprowincjalny oraz Radcy sã wybierani przez Kapitułę Wiceprowincjalną a ich wybór przeprowadza siê w ten sam sposób co wybór Wladzy Prowincjalnej, okreŝlony w punktach 105 i 108 niniejszego regulaminu. Przełoŝony Wiceprowincjalny będzie sprawował wladzê zwyczajną wikariusza nad wszystkimi zakonnikami oraz domami Wiceprowincji i będzie przełoŝonym wyŝszym. Reprezentuje Wiceprowincjê i domy Wiceprowincji osobiŝcie lub za poŝrednictwem delegata. Wypełnia swój urzãd przez okres trzech lat i nie będzie mógł być wybrany na wiêcej niŝ dwie kolejne kadencje. Przynajmniej raz na trzy lata i zawsze gdy zajdzie potrzeba przeprowadza wizytê kanoniczną wszystkich domów Wiceprowincji, osobiŝcie lub przez delegata wszystkich domów Wiceprowincji. Miêdzy Prowincjã matkã a Wiceprowincjã istnieje wspólnota zakonników i majątkowa.

Delegacja Generalna

114. Przełoŝony Generalny, po wysłuchaniu zainteresowanych wladz prowincjalnych i za zgodã swojej Rady, moŝe zgromadziç rózne wspólnoty w ramach Delegacji Generalnej. Będzie ona zarzãdzana przez Delegata Generalnego, który musi być kapłanem, wspomaganego przez dwóch radców, mianowanych przez Przełoŝonego Generalnego po głoŝowaniu wraz z debatã, swej Rady i po konsultacji braci

zakonnych Delegacji, na okres trzech lat z kompetencjami delegowanymi i określonymi przez Przełożonego Generalnego, po wysłuchaniu Rady Generalnej. Delegat i radcy muszą być profesami wieczystymi.

Artykuł V **Władze wspólnoty lokalnej**

115. Wspólnotę lokalną stanowią bracia zakonni prawnie zebrani i zaangażowani w życie braterskiej wspólnoty i w służbę ludziom, do których zostali posłani. Reprezentuje ona jednocześnie obecność Zgromadzenia i Prowincji lub Wiceprowincji w określonym miejscu oraz stanowi włączenie naszej charyzmatu do lokalnego Kościoła. Wspólnocie przewodniczy przełożony lokalny. Przełożony jest oficjalnym przedstawicielem w czynnościach prawnych wspólnoty oraz Instytucji, jeśli zostałaby mu powierzona.

116. Każda wspólnota musi mieszkać w prawnie ustanowionym domu. Utworzenie i zniesienie domu należy do kompetencji Generalnego Przełożonego za zgodą swojej Rady oraz z zachowaniem kompetencji biskupa diecezji.

Przełożony Lokalny

117. Przełożony Lokalny, wspólnie z Przełożonym Prowincjalnym jako ojcem rodziny, która została mu powierzona, musi zawsze być dla braci nauką i przykładem, a jego zachowanie zachęcało, dodawało otuchy, karmiło i podnosiło na duchu.

118. Lokalny przełożony, w swej codziennej pracy animatora, stymuluje współodpowiedzialność wszystkich zakonników w budowaniu wspólnoty oraz jej działalności katolickiej tejże.

119. Aby zostać lokalnym przełożonym należy od sześciu lat być profesem wieczystym w Instytucie. Przełożony Generalny za zgodą Rady może dyspensować z części sześciu lat wieczystych ślubów wymaganych do tego, by być lokalnym przełożonym.

120. Przełożony lokalny jest mianowany przez Przełożonego prowincjalnego lub przez Przełożonego wiceprowincjalnego za zgodą ich Rad i po wysłuchaniu zakonników wspólnoty. Na początku swego mandatu, składa on wyznanie wiary wobec bezpośredniego Przełożonego Głównego lub wobec jego delegata.

Wiceprzełożony

121. We wszystkich wspólnotach wybiera się zakonnika po ślubach wieczystych na wiceprzełożonego. Wybór ten powinien być potwierdzony przez odpowiedniego przełożonego wyższego. Zastępuje on przełożonego w przypadku prawnej niemożności.

Rada i Zgromadzenie

122. W wykonywaniu swojej funkcji, Przełożony lokalny będzie, wspierany przez lokalną radę oraz przez lokalne zgromadzenie zgodnie z Dyrektorium.

Rozdział V WYJŚCIE ZE ZGROMADZENIA

123. Wierność otrzymanemu powołaniu jest darem Boga i owocem współpracy tego, który został wezwany.

124. Ten, kto po złożeniu ślubów zakonnych sądzi, że musi opuścić Zgromadzenie, przed podjęciem decyzji, myśli o tym w obecności Boga, intensywnie modli się, słucha rad swoich braci oraz innych roztropnych osób w celu działania zgodnie z wolą Boga.

125. Gdy przełożeni uznają, że profes powinien zostać wydalony ze Zgromadzenia, badają sprawę w pełnej miłości i dyskrecji.

126. Rozwiązanie więzów zakonnych, czy to z inicjatywy samego zainteresowanego czy też ze strony kompetentnej władzy, będzie prowadzone zgodnie z prawem powszechnym.

127. Zakonnik, który opuszcza Zgromadzenie, nie ma prawa do jakichkolwiek roszczeń finansowych, ponieważ dobrowolnie zrezygnował z nich poprzez swe śluby ubóstwa. Ze swej strony, Instytut załatwia sprawiedliwie i z ewangelicznym miłosierdziem sprawy swoich członków, którzy odchodzą ze zgromadzenia.

Rozdział VI ZARZĄDZANIE MAJĄTKIEM

128. Tak jak wszystko, również dobra materialne w Zgromadzeniu, zarządzane są w celu rozszerzania Królestwa Chrystusowego w realizacji misji, którą Zgromadzenie otrzymało.

129. Zarówno Zgromadzenie jak i Prowincje, Wiceprowincje oraz domy mogą nabywać, posiadać, administrować i zbywać dobra doczesne. Administracja oraz zbywanie tych dóbr będzie odbywać się zgodnie z prawem powszechnym i naszym prawem własnym, uwzględniając ponadto, prawo cywilne.

Rozdział VII MOC OBOWIĄZUJĄCA NINIEJSZEGO REGULAMINU

130. Niniejszy Regulamin przedstawia nam ciągłe wołanie Boga do naśladowania Chrystusa w służbie młodzieży przeżywającej trudności. Pewni wierności Boga oraz

pomocy Jego Ducha, staramy się żyć w zgodzie z przymierzem ustanowionym z Bogiem poprzez nasze śluby.

131. Na mocy ślubów zakonnych, jesteśmy zobowiązani chociaż nie pod grzechem - ??? normy, które zawierają prawa boskie lub duchowne (kościelne) lub gdy odnoszą się do materii ślubów– do przestrzegania Regulaminu jako normy życia zatwierdzonej przez Kościół, który dobrowolnie przyjęliśmy. *Niech zakonnicy wystrzegają się ich łamania jako ???; ponieważ stanowiłoby to deprecjację, z której nigdy nie byliby usprawiedliwieni.*

132. Zmiana tych Konstytucji należy do wyłącznej kompetencji Stolicy Apostolskiej. Aby móc wnosić o jakąkolwiek zmianę, wymagane jest jej przyjęcie przez Kapitułę generalną większością dwóch trzecich głosów.

133. Autentyczna interpretacja tego Regulaminu należy do Stolicy Apostolskiej. W celu zwyczajnej władzy Zgromadzenia mogą praktycznie interpretować go Kapituła Generalna oraz Rada Generalna.

134. W granicach swoich właściwych uprawnień przełożeni -Generalny, Prowincjalny, Wiceprowincjalny oraz przełożony lokalny– mogą zwolnić, ze względu na oczywistą konieczność i w szczególnych przypadkach, z przestrzegania niektórych przepisów dyscyplinarnych naszego własnego prawa.

KONKLUZJA

135. *Pan dał nam już wyznaczoną w Regule oraz w Regulaminie drogę, którą musicie podążać w celu jego chwały, zbawienia wielu dusz i uświęcania waszej duszy. A więc w wiernym przestrzeganiu jest zawarta cała wasza doskonałość religijna i byłoby poważną i niebezpieczną pokusą wybieranie innej drogi, sprzecznej z tą wyznaczoną i wskazaną przez Boga.*

DYREKTORIUM

Rozdział I NASZE ZGROMADZENIE

1. Zgromadzenie Zakonników Kapucynów-Tercjarzy od Matki Bożej Bolesnej, zwanych także „amigonianami”, od nazwiska założyciela Luisa Amigó, stanowi rodzinę zakonną w Kościele i jest zorganizowana w Prowincje, Wiceprowincje i domy.
2. Rządzimy się własnym prawem wewnętrznym (Reguła, Konstytucje, Dyrektorium, rozporządzenia Kapituły). W sprawach nieuregulowanych przepisami wewnętrznego prawa stosujemy przepisy analogiczne oraz prawo powszechnie obowiązujące.
3. Z woli Ojca Założyciela i poprzez współuczestnictwo w charyzmacie, utrzymujemy szczególną łączność z naszymi Siostrami Kapucynkami-Tercjarkami od Świętej Rodziny. Braterska relacja łączy nas także z rodziną franciszkańską.

Rozdział II POŚWIĘCENIE NASZEGO ŻYCIA

4. Poświęcenie Bogu w Zgromadzeniu odbywa się i wyraża poprzez profesję zakonną.

Podania kandydatów

5. Kandydaci do postulatu, do nowicjatu i do profesji, składają na piśmie stosowne podanie skierowane do właściwego Przełożonego, zgodnie z punktem 71 Konstytucji.
6. Zakonnicy junioryści, ubiegając się o śluby wieczyste, deklarują poza tym, w tym samym podaniu lub w osobnym dokumencie, czy mają wolę dojścia do kapłaństwa (cf. Cc234 § 2; 235 § 1).
7. Postulat trwa nie krócej niż sześć miesięcy i nie dłużej niż dwa lata.
8. Przed pierwszą profesją, kandydat podpisuje w obecności świadków dokument stwierdzający jego dobrowolną rezygnację z wszelkiego wynagrodzenia finansowego za swoją działalność wykonywaną podczas bycia zakonnikiem. Rada Prowincjalna lub Wiceprowincjalna precyzuje formalności prawne (C 668 § 3). W innym dokumencie kandydat rozporządza prawem używania i użytkowania swoich dóbr i ustanawia ich administratora. (C 668 § 1). Przed wieczystą profesją zakonnik sporządza stosowny testament.

Przyjęcie

9. Zakonnicy odpowiednich wspólnot przesyłają na piśmie Przełożonemu Prowincjalnemu lub Wiceprowincjalnemu swoją opinię na temat kandydatów do nowicjatu, pierwszej profesji, kolejnych odnowień, profesji wieczystej i święceń. (C

1019 § 1). Opinie te, jeśli dotyczą kandydata do profesji wieczystej, Przełożony Prowincjalny lub Wiceprowincjalny wysyła Przełożonemu Generalnemu razem z prezentacją kandydatów i opinią Przełożonego Prowincjalnego lub Wiceprowincjalnego i ich właściwych Rad.

10. Żeby zostać przyjętym do pierwszej profesji, kandydaci powinni spełniać następujące warunki: ukończone 18 lat; zdrowie psychiczne i fizyczne; zdatność duchowa, moralna i intelektualna; zdolność do życia we wspólnocie; szacunek dla charyzmatu naszego Zgromadzenia; zdolność do wykonywania naszej misji; ukończenie nowicjatu zgodnie z punktem 75 Konstytucji (cf. C 656).

11. Profes, po upływie dziesięciu lat profesji, może zrezygnować z prawa własności swoich dóbr rodowych, za zgodą Przełożonego Generalnego i jego Rady.

Przyjęcie profesji

12. Jeśli Przełożony Generalny nie zadecyduje inaczej (cf. Konstytucje, nr 79), za właściwego dla przyjęcia profesji uważa się przełożonego wspólnoty, w której składana jest profesja, lub jego prawnego zastępcę.

13. W odnośnej księdze wspólnoty sporządza się akt profesji, podpisany przez zainteresowanego, przełożonego, który przyjął profesję i dwóch świadków. Przełożony lokalny wysyła kopię sekretarzowi prowincjalnemu lub wiceprowincjalnemu. Ten ze swej strony wysyła sekretarzowi generalnemu kopię akt profesji wieczystej i powiadomienia okresowe o profesjach czasowych.

Ubiór zakonny

14. Nasz habit składa się z tuniki i szkaplerza koloru brązowego, który przewiązuje się białym sznurem. W regionach tropikalnych można używać habitu koloru białego.

15. Ze względu na cechy charakterystyczne naszej specyficznej misji, Przełożony Prowincjalny lub Wiceprowincjalny może w specjalnych okolicznościach i podczas ich trwania zezwolić na użycie skromnych ubiorów z jakimś wyróżnikiem konsekracji właściwym dla Zgromadzenia.

16. Wychodząc z domu używamy habitu zakonnego lub stroju zaaprobowanego dla kleryków przez odpowiednie władze kościelne (cf. C 284; CPr 19).

Rozdział III WSPÓLNOTA

Artykuł I Wspólnota braterska

17. Wspólnota jest środowiskiem odpowiednim dla osobistego doskonalenia się zakonnika, które polega na realizacji Bożego planu wobec niego w życiu w pełni

własnej konsekracji i misji. Sprzyjamy środowisku ewangelicznego braterstwa, które wyraża i pobudza radość z naszego poświęcenia się Bogu.

18. Wspólnota lokalna składa się z nie mniej niż trzech zakonników.

19. Przyjęcie członka do wspólnoty, z wiążącymi się z tym prawami i obowiązkami, odbywa się poprzez legalnie przeprowadzoną profesję zakonną (cf. C 654). Włączenie w określoną Prowincję lub Wiceprowincję odbywa się poprzez sam fakt profesji lub przez przeniesienie z innej Prowincji lub Wiceprowincji zaaprobowane przez odpowiednią władzę.

20. Każdy zakonnik jest członkiem lokalnej wspólnoty, do której został przeznaczony przez odpowiedniego przełożonego.

21. Każda wspólnota, w ramach prawa wewnętrznego Zgromadzenia, organizuje i określa czas modlitwy, pracy, odpoczynku i rekreacji.

22. W ramach franciszkańskiej prostoty, troszczymy się ze szczególną dbałością o kaplicę, salę wspólnoty i bibliotekę. W miarę możliwości, miejsca te są przeznaczone na wyłączny użytek wspólnoty.

23. Cisza jest wyrazem szacunku i miłości wobec braci, sprzyja atmosferze skupienia, uwadze i efektywności pracy. Akceptujemy i respektujemy jej przestrzeganie zgodnie z regulacjami ustanowionymi przez wspólnotę odnośnie czasu i miejsca.

24. Uczestniczymy w zbiorowej rekreacji, która jest istotnym środkiem do pielęgnacji zdrowia psychicznego i fizycznego, a także sprzyja umacnianiu braterskich więzi.

25. Wzajemna komunikacja między zakonnikami, a szczególnie z przełożonym, jest niezbędna do osiągnięcia korzystnego stopnia poinformowania, a także orientowania, decydowania i rewidowania inicjatyw i aktywności.

26. Religijny duch i poczucie wspólnoty dają nam właściwą miarę w sprawach dotyczących relacji społecznych. Wyjścia z domu odbywają się za zgodą przełożonego (C 665 § 1).

27. Odnośnie do wakacji i odwiedzania rodzin, które realizujemy z surowością, jakiej wymagają nasze śluby ubóstwa, przestrzegamy rozporządzeń Kapituł.

28. Przeniesienia do innych domów zakonnych dają wspólnotcie i zainteresowanym zakonnikom dobrą okazję do ćwiczenia ducha dyspozycyjności i wyrzeczenia oraz efektywnego udziału w życiu i działaniach wspólnoty prowincjalnej i całego Zgromadzenia.

29. W przypadku ciężkiej choroby zakonnika, należy zawiadomić wspólnotę Prowincji lub Wiceprowincji, aby poleciła go Panu. Wspólnota chorego powinna dołożyć starań w służbie, której wymaga braterskie miłosierdzie, dla dobra jego ciała i duszy, w szczególny sposób w ostatecznym momencie wizyty siostry śmierci.

30. W przypadku śmierci zakonnika, przełożony zajmuje się zebraniem jego osobistego mienia i przekazaniem Kurii Prowincjalnej lub Wiceprowincjalnej należnej jej części.

31. Egzekwie zakonników celebrowane są w kościele lub kaplicy wspólnoty zmarłego, chyba, że zgodnie z postanowieniem Wyższego Przełożonego lub przełożonego lokalnego należy je odprawić w innym kościele (cf. C 1179). Celebrowanie przewodniczy zwykle Przełożony Wyższego lub lokalny (cf. C 1179).

32. Jako synowie Świętego Franciszka, praktykujemy gościnność wobec wszystkich i przyjmujemy ich gorliwie. Goszczenie obcych osób wymaga zezwolenia przełożonego.

33. Wobec osób, które świadczą nam usługi, spełniamy powinności sprawiedliwości i miłosierdzia, które czerpią natchnienie z Ewangelii oraz pomagamy w ich duchowym rozwoju i promocji społecznej.

34. Ważnym środkiem do rozpowszechniania naszego charyzmatu jest ustanowienie przy naszych wspólnotach współpracowników amigonianów, zgodnie z *Projektem Życia* zaaprobowanym dla nich przez Stolicę Apostolską. Staramy się, aby kształtowali się w naszej duchowości i współpracowali przy naszym apostołstwie.

35. Środki komunikacji społecznej są cennymi instrumentami kształcenia i apostołstwa. Wspólnota studiuje ich wybór i użycie tychże.

Artykuł II **Wspólnota modlitwy**

36. Przygotowujemy odpowiednio akty kultu i, w ramach określonych przez normy liturgiczne, staramy się naszą inicjatywą i wkładem własnym, aby celebrowanie było zawsze żywa.

37. Wyrażamy nasze oddanie Marii, naszej Matce, poprzez codzienne odmawianie modlitwy *Anioł Pański*, różańca i Siedmiu Tajemnic Bolesnych oraz przez obchody Jej świąt.

38. Połowę czasu z godziny, którą przeznaczamy codziennie na medytację (Konstytucje, nr 49), spędzamy we wspólnocie.

- Codziennie odbywamy piętnaście minut duchowej lektury.
- Co miesiąc poświęcamy dzień na duchowe rekolekcje.
- Każdego roku poświęcamy tydzień na ćwiczenia duchowe.

39. Przed udaniem się na spoczynek odmawiamy Godzinki.

Modlitwa za zmarłych

40. Modlimy się indywidualnie i wspólnie za naszych zmarłych braci i wspominamy ich specjalnie w Eucharystii w dniu rocznicy ich śmierci.

41. W przypadku śmierci zakonnika odprawia się następujące msze żałobne:

- We wspólnocie zmarłego: Trzydzieści mszy.
- W Prowincji lub Wiceprowincji: Każdy ksiądz odprawia jedną mszę.
- Poza Prowincją lub Wiceprowincją: Jedna msza w każdym domu.

42. W przypadku śmierci ojca lub matki zakonnika odprawia się mszę we wszystkich domach Zgromadzenia.

43. Pierwszego dnia każdego miesiąca odprawia się w każdym domu mszę za zakonników i członków rodziny oraz za dobroczyńców Zgromadzenia.

44. W przypadku śmierci Ojca Świętego odprawia się mszę we wszystkich domach Zgromadzenia.

45. W przypadku śmierci miejscowego Ordynariusza odprawia się mszę we wszystkich domach podległych jego jurysdykcji.

Dni pokuty

46. Wszystkie piątki w roku, Wielki Post i wigilie świąt Matki Bożej Bolesnej i Świętego Franciszka są dniami pokuty. Każda wspólnota określa sposób, w jaki wspólnie celebrować się te dni.

47. Kontynuujemy tradycję franciszkańską poprzez praktykowanie, co najmniej raz w tygodniu, Drogi Krzyżowej, idąc za przykładem Ojca Założyciela i naszych poprzedników.

Święta Zgromadzenia

48. Jako własne dni Zgromadzenia obchodzimy święta Matki Bożej Bolesnej (15 września), Świętego Franciszka (4 października), rocznicę śmierci Ojca Założyciela (1 października) i niedzielę Dobrego Pasterza (IV niedziela roku kościelnego).

Artykuł III Wspólnota apostołska

49. Cel naszej misji apostołskiej polega na pomocy młodym w odkryciu i realizacji Bożych planów wobec ich życia.

50. Konkretnym polem sprawowania naszego specyficznego apostołstwa są sektory społeczeństwa bardziej potrzebujące uwagi i te, które wymagają większego stopnia wyspecjalizowania: klasy społecznie marginalizowane, młodzi, którzy weszli w konflikt z prawem i są pozbawieni wolności, a także młodzi cierpiący z powodu narkomanii.

51. Solidarnie realizujemy naszą misję w ośrodkach reedukacji i podobnych, poprzez różne działania prewencyjne i terapeutyczne.

52. Co do zasady, umowy potrzebne do wykonywania naszej misji w ośrodkach niebędących własnością zgromadzenia podpisuje Przełożony Prowincjalny lub Wiceprowincjalny w imieniu Zgromadzenia. W wyjątkowych przypadkach, Przełożony Prowincjalny lub Wiceprowincjalny, za zgodą swojej Rady, może zezwolić na podpisanie kontraktów indywidualnych.

53. Ewangelizację, która stanowi pierwszy element opieki nad młodymi, których Bóg nam powierza, uzupełniamy katechezą, jako zasadniczym środkiem edukacji chrześcijańskiej oraz celebracją misterium zbawienia w liturgii, które zasługuje na szczególną uwagę w naszym procesie edukacyjnym.

54. Chrześcijańska formacja uczniów, dzieło przede wszystkim samego zainteresowanego, zobowiązuje również każdego zakonnika i całą wspólnotę, która powinna oświecać młodych poprzez świadectwo swojego życia i promieniowanie swojej wiary.

55. Staramy się, aby młodzi ludzie, z którymi nawiązaliśmy bezpośredni kontakt apostołski, przyswoili ducha amigoniańskiego, szczególnie w odniesieniu do uwielbienia Najświętszej Dziewicy, Matki Bożej Bolesnej.

56. Edukacja zakłada znajomość ucznia i szacunek do jego osoby i wymaga atmosfery przywiązania i relacji interpersonalnej. Wychowawca towarzyszy uczniowi i kieruje go w jego stopniowej drodze ku wolności, stymuluje i, jeśli jest to potrzebne, poprawia. W stosowaniu powyższych zasad kierujemy się wskazówkami Podręcznika Pedagogicznego.

57. Rodziny uczniów zasługują na szczególną troskliwość. Staramy się integrować ich członków, w szczególności rodziców, w edukacyjnym zadaniu, zapewniając im potrzebną pomoc, budząc, w razie potrzeby, ich sumienie i odpowiedzialność, dodając otuchy w ich trudnościach i podsycając ich wiarę poprzez stosowną katechizację.

58. Środki komunikacji społecznej oferują duże możliwości wykonywania naszej specyficznej misji. Poprzez nie i poprzez ośrodki wyspecjalizowane w kształceniu wychowawców, rozpowszechniamy podstawowe idee naszego ducha amigoniańskiego oraz podstawowe kryteria naszego doświadczenia apostołskiego.

59. W użytkowaniu środków komunikacji społecznej stawiamy sobie, między innymi, następujące cele:

- 1) Chrześcijańska formacja młodych.
- 2) Informacja i edukacja świadomości naszych współczesnych w zakresie problemów, które dotyczą reedukacji młodzieży.
- 3) Bycie głosem młodzieży zmarginalizowanej wobec władz, instytucji publicznych i prywatnych oraz wobec opinii publicznej (cf. CP 177).

60. Czasopisma i inne okresowe publikacje Zgromadzenia mają własne statuty, zaaprobowane przez Wyższego Przełożonego.

Artykuł IV

Wspólnota formacyjna

61. Przełożony Prowincjalny lub Wiceprowincjalny ze swa właściwą Radą organizuje duszpasterstwo powołań i ustala charakterystyki Ośrodków Powołań, w zgodzie z kryteriami i normami ustanowionymi przez Generalny Plan Duszpasterstwa Młodzieży i Powołań i przez Kapitułę Prowincjalną lub Wiceprowincjalną.

62. Przełożony Prowincjalny lub Wiceprowincjalny, za zgodą swojej Rady, wyznacza Dom Postulatu i desygnuje zakonnika na prefekta postulantów.

63. Prefekt postulantów, mając na uwadze Plany Formacji i Studiów, przygotowuje program działań postulatu i przedstawia go do zatwierdzenia Przełożonemu Prowincjalnemu lub Wiceprowincjalnemu, poprzez odpowiednią komisję.

64. Mistrz nowicjatu, mając na uwadze Plany Formacji i Studiów, przygotowuje roczny program działań nowicjatu i przedstawia go do zatwierdzenia Przełożonemu Prowincjalnemu lub Wiceprowincjalnemu. W tym programie wyklucza się każde działanie niezgodne z misją nowicjatu.

65. W przypadkach autoryzacji przewidzianej w numerze 75 Konstytucji, nowicjusz powinien powrócić do domu nowicjatu i spędzić w nim dwa miesiące bezpośrednio poprzedzające profesję.

66. Jako bezpośrednie przygotowanie do wstąpienia do nowicjatu i do pierwszej profesji kandydaci odbywają przez tydzień ćwiczenia duchowe.

67. Przed profesją wieczystą kandydaci, porzucając pozostałe działania, udają się na czas nie krótszy niż miesiąc w miejsce wyznaczone przez Przełożonego Prowincjalnego lub Wiceprowincjalnego, w celu przygotowania się, poprzez odosobnienie i modlitwę, do ostatecznej konsekracji.

68. Wszyscy zakonnicy powinni mieć wykształcenie, przynajmniej podstawowe, w zakresie teologii i duszpasterstwa. W odniesieniu do innych studiów, Przełożeni Wyższe powinni starać się koordynować uzdolnienia i zainteresowanie zakonników z potrzebami Zgromadzenia.

69. Należyta pokora w studiach i współpraca w działaniach wspólnoty jest wymogiem ubóstwa, które wyznajemy.

70. Wierność naszemu powołaniu i wykonywanie apostołstwa wymagają ciągłego doskonalenia duchowego, doktrynalnego i technicznego. Z tego powodu we wszystkich wspólnotach zapewnia się środki i utrzymuje się kontakt z publikacjami i innymi instrumentami kulturalnymi, w zgodzie z Planem Formacji, celem osiągnięcia odnowienia i wzrostu duchowego oraz doskonalenia technik duszpasterskich.

71. Odpowiedzialnością każdego zakonnika i wspólnoty jest zarezerwowanie czasu na studium.

Rozdział IV WŁADZE WE WSPÓLNOCIE

Artykuł I Służba władz wspólnoty

72. Dyspozycyjność do przyjmowania i rezygnacji z różnych stanowisk, jakie nam się powierza, jest konkretną formą wyrażania naszego posłuszeństwa wobec woli Boga.

73. Członkowie Rad Generalnej, Prowincjalnej i Wiceprowincjalnej mają prawo i obowiązek uczestniczenia w sesjach i powinni być legalnie zwoływani. Dla ważności decyzji, których podjęcie nie wymaga pełnego składu Rady, wystarczająca jest obecność przewodniczącego i dwóch radnych.

74. Jeśli na stanowisku Przełożonego Generalnego lub Prowincjalnego lub Wiceprowincjalnego jest wakat, stosowni radni sprawują swoje funkcje do czasu powołania nowego zarządu.

75. Przełożeni Wyższe (C 620), osobiście lub przez delegata, odbywają wizyty kanoniczne we wszystkich wspólnotach. Odbywający wizytę uczestniczy w życiu wspólnoty, rozmawia ze wszystkimi zakonnikami wspólnie i indywidualnie, aby wspólnie ocenić sytuację wspólnoty i podjąć korzystne decyzje.

76. Wizyta kanoniczna jest nadzwyczajnym aktem zarządu. Odbywający wizytę, w granicach określonych stopniem i naturą swojego stanowiska, ma władzę pełną, skuteczną i swobodną. Może podejmować decyzje, które będą korzystne dla wspólnoty, Prowincji lub Wiceprowincji, włącznie z tymi decyzjami, które normalnie wymagałyby zgody odpowiednich Rad.

Artykuł II Zarząd Zgromadzenia

a) Przełożony Generalny

77. Przełożony Generalny, jako promotor życia zakonnego, powinien być na bieżąco poinformowany o życiu i działalności Zgromadzenia, udziela informacji korzystnych dla dzieł apostolskich i jeśli sytuacja tego wymaga, wyznacza zakonników, którzy mają sprawować konkretne stanowiska tak, aby odpowiadali potrzebom ludzi i wezwaniom Kościoła.

b) Rada Generalna

78. Rada Generalna składa się z Przełożonego Generalnego i czterech Radnych Generalnych.

79. Przełożony Generalny, lub w przypadku faktycznej niemożności, Wikariusz, przewodniczy sesjom Rady. W przypadku braku przewagi w głosowaniach może decydować przewodniczący.

80. Rada Generalna ma decydujący głos w następujących sprawach:

- 1) Powoływanie i ewentualne zastępowanie sekretarza generalnego, ekonomy generalnego, prokuratora generalnego, postulatora generalnego, delegatów generalnych i radnych Delegacji Generalnej,
- 2) Przyjmowanie rezygnacji składanych przez Przełożonych Prowincjalnych i Wiceprowincjalnych,
- 3) Przyjmowanie rezygnacji i wynikające z tego powołanie następców radnych prowincjalnych i wiceprowincjalnych,
- 4) Przyjmowanie profesów czasowych do profesji wieczystej,
- 5) Tworzenie, łączenie, dzielenie i znoszenie Prowincji, Wiceprowincji lub innych podobnych jednostek,
- 6) Tworzenie i znoszenie domów (Konstytucje, nr 116) oraz tworzenie, przenoszenie i znoszenie domu nowicjatu (C 647 § 1),
- 7) Przyłączanie do Zgromadzenia innych instytucji życia konsekrowanego (C 580),
- 8) Rezygnacja radnych generalnych i wyznaczanie następców,
- 9) Przenoszenie zakonników z Prowincji lub Wiceprowincji do innej, po zasięgnięciu opinii odpowiednich Przełożonych,
- 10) Nadanie indultu eksklustracji profesów ślubów wieczystych (C 686 § 1),
- 11) Nadanie indultu wyjścia ze Zgromadzenia profesów ślubów czasowych (C 686 § 2),
- 12) Ponowne przyjmowanie tych, którzy byli profesami Zgromadzenia z określeniem warunków (C 690 § 1),
- 13) Przyjmowanie profesów wieczystych z innego instytutu (C 684 § 1),
- 14) Zezwolenie na przejście profesów wieczystych ze Zgromadzenia do innego instytutu (C 684 § 1),
- 15) Zezwolenie tym profesom wieczystym, którzy o to wnoszą, na rezygnację z własności swoich dóbr rodowych (Konstytucje nr 18; C 668 § 4),
- 16) Określenie miejsca odbycia się Kapituły Generalnej,
- 17) Zwołanie nadzwyczajnej Kapituły Generalnej,
- 18) Zatwierdzanie decyzji Kapituły Prowincjalnej i Wiceprowincjalnej,
- 19) Przeniesienie Kurii Generalnej,
- 20) Zatwierdzanie kontraktów i pożyczek w imieniu Zgromadzenia,
- 21) Nabywanie, sprzedaż, obciążanie i darowanie nieruchomości Zgromadzenia,
- 22) Zatwierdzanie budżetów i bilansów Funduszu Generalnego,
- 23) Zatwierdzanie wkładów Prowincji i Wiceprowincji na Fundusz Generalny,
- 24) Sprawy, które określi Kapituła Generalna.

81. Decyzję o wydaleniu profesa ze Zgromadzenia, podejmuje kolegialnie Przełożony Generalny ze swoją Radą. Decyzję podejmuje się większością głosów w głosowaniu tajnym, zgodnie z normą 119 § 2. W tym przypadku wymaga się pełnego składu Rady. W razie nieobecności któregoś radnego, powołuje się zakonnika ślubów wieczystych wyznaczonego przez Radę.

82. Rada Generalna decyduje o ewentualnej rezygnacji któregoś z radnych i wyznacza tego, kto z tego czy innego powodu ma go zastąpić. Nie zastępuje się radnego, jeśli została już zwołana Kapituła Generalna. Jeśli jest wakat na stanowisku wikariusza generalnego, zastępuje go pierwszy z pozostałych radnych. Radny wyznaczony do pokrycia wakatu zajmuje miejsce ostatniego radnego.

83. Sekretarz generalny uczestniczy, bez możliwości zabrania głosu i udziału w głosowaniu, w sesjach Rady Generalnej. Jego główne funkcje to: przygotowanie, po uzgodnieniu z Przełożonym Generalnym, sesji Rady; redagowanie i podpisywanie aktów, poświadczanie podpisem i pieczęcią aktów Rady; ogłaszanie zainteresowanym decyzji Rady. Jest odpowiedzialny za archiwum Zgromadzenia.

84. Prokurator generalny zajmuje się, z polecenia i pod nadzorem Przełożonego Generalnego, stosunkami Zgromadzenia ze Stolicą Apostolską.

85. Postulator generalny zajmuje się stosunkami ze Stolicą Apostolską i Kurią Episkopalną w zakresie spraw związanych z kanonizacją zakonników Zgromadzenia.

86. Raz w roku postulator generalny przedstawia Przełożonemu Generalnemu i jego Radzie raport o stanie spraw i o zarządzaniu odnośnymi funduszami.

c) Kapituła Generalna

87. Wspólnota Prowincjalna i Wiceprowincjalna wybiera delegatów do Kapituły Generalnej w proporcji jeden profes wieczysty na każdych pięćdziesięciu - lub ułamek - zakonników profesów Prowincji lub Wiceprowincji - po odliczeniu tych, którzy znajdują się bezprawnie poza domem zakonnym - istniejących w dniu oficjalnego zwołania Kapituły i zgodnie z numerami 118 i 119 tego Dyrektorium. Sekretarz prowincjalny lub wiceprowincjalny przesyła kopię aktu wyborów Radzie Generalnej.

88. Poza wymienionymi w Konstytucjach (nr 98), członkami Kapituły są, jako reprezentanci Delegacji Generalnych, Delegat Generalny i zakonnicy wybrani w tej samej proporcji co w Prowincjach. Skrutynium przeprowadza się w zgodzie ze wskazówkami nr 119 tego Dyrektorium.

89. Przełożony Generalny:

a) Ogłasza fakt odbycia Kapituły z rocznym wyprzedzeniem. Prowincje, wspólnoty lokalne i zakonnicy mogą wysyłać do Kurii Generalnej, w ramach ustalonego terminu nie krótszego niż miesiąc, swoje sugestie dotyczące tematów, które powinny zostać poruszone (C 631 § 3).

b) Ogłasza cele Kapituły dziewięć miesięcy przed jej odbyciem. Prowincje, wspólnoty lokalne i zakonnicy mogą wysyłać do Kurii Generalnej, w ramach ustalonego terminu nie krótszego niż miesiąc, propozycje, które uważają za korzystne dla osiągnięcia wskazanych celów.

c) Oficjalnie zwołuje Kapitułę sześć miesięcy przed jej odbyciem, ze wskazaniem miejsca i terminu oraz zarządza przeprowadzenie wyborów delegatów. Gdy wyniki wyborów są znane, publikuje listę członków Kapituły i sporządza odpowiednie listy nominacyjne.

d) Trzy miesiące przed odbyciem Kapituły ogłasza członkom Kapituły i całemu Zgromadzeniu program Kapituły. Członkom Kapituły wysyła ponadto syntezę otrzymanych propozycji.

90. Przełożonego Prowincjalnego lub Wiceprowincjalnego, który nie może uczestniczyć w Kapitulce zastępuje odpowiedni Wikariusz prowincjalny lub pierwszy radny Wiceprowincji; delegatów zastępują delegaci rezerwowi w porządku, w którym zostali wybrani. Wikariusz prowincjalny i pierwszy radny Wiceprowincji, którzy zastępują odpowiedniego Przełożonego, jeśli byli delegatami, są zastępowani przez delegatów rezerwowych.

91. Członkowie Kapituły mają obowiązek uczestniczyć w Kapitulce. Jeśli któryś z członków nie może być obecny, zawiadamia Przełożonego Generalnego, który wraz ze swoją Radą rozpatruje przyczyny niemożności i jeśli dany przypadek tego wymaga, powołuje odpowiedniego zastępcę.

92. Do ważności decyzji Kapituły wymagane jest uczestnictwo dwóch trzecich ogólnej liczby członków Kapituły. Przewodniczący może zwolnić z uczestnictwa w sesjach Kapituły.

93. Przełożony Generalny, po wysłuchaniu swojej Rady, może zaprosić do udziału w Kapitulce inne osoby, będące lub nie członkami Zgromadzenia, jako biegłych lub obserwatorów. Nie mają prawa udziału w głosowaniu, ale poproszeni mogą zabrać głos.

94. Kapituła, rozpoczęta wezwaniem Ducha Świętego, pracuje w atmosferze braterstwa i zwraca się gorliwie ku modlitwie, aby rozpoznać wolę Boga.

95. Sesja otwarcia Kapituły przebiega według następującego porządku:

1. Przewodniczący sprawdza listę.
2. Członkowie Kapituły przedstawiają przewodniczącemu listy nominacyjne i wyjaśnia się ewentualne wątpliwości co do ważności tychże.
3. Usprawiedliwia się nieobecnych członków.
4. Odczytuje się fragmenty Konstytucji i Dyrektorium odnoszące się do Kapituły Generalnej.
5. Przewodniczący ogłasza Kapitułę otwartą.
6. Przeprowadza się wybory sekretarza Kapituły i przynajmniej dwóch skrutatorów, zwykłą większością głosów i w jednym skrutynium.

96. Kapituła zatwierdza regulamin pracy i określa terminy wyborów.

97. Przełożony Generalny przedstawia raport o stanie Zgromadzenia w jego różnych aspektach: osobowym, żywotności religijnej, aktywności apostołskich, finansowym.

98. Jeśli wybrany Przełożony Generalny nie byłby członkiem Kapituły, wzywa się go natychmiast i zawiesza się działania Kapituły do czasu jego przybycia.

99. Po zadeklarowaniu przyjęcia stanowiska, przewodniczący proklamuje nowego Przełożonego Generalnego, który składa profesję wierności. Zgromadzenie kapitułarne intonuje „Te Deum”.

100. Wybrany Przełożony Generalny przyjmuje na siebie przewodniczenie Kapitule, od sesji następującej po swoim wyborze.

101. Następnie, w osobnych głosowaniach, wybiera się radnych generalnych. Wymaga się także bezwzględnej większości. Jeśli nie uzyska się jej w dwóch pierwszych głosowaniach, przeprowadza się trzecie, według normy nr 153 tego Dyrektorium. Porządek pierwszeństwa członków rady zależy od kolejności, w jakiej zostali wybrani.

102. Wybrani radni mogą uczestniczyć w Kapitule od sesji następującej po wyborach.

103. Sekretarz Kapituły sporządza akt wyborów i podpisuje go wraz z przewodniczącym i skrutatorami.

104. Kapituła Generalna kończy swoje prace celebracją Eucharystii.

Artykuł III **Zarząd wspólnoty prowincjalnej**

a) Przełożony Prowincjalny

105. Dwa miesiące przed odbyciem się Kapituły Prowincjalnej, Zarząd Prowincjalny przeprowadza wstępną konsultację wśród zakonników, postępując jak następuje:

1. Zakonnicy, którzy mają czynne prawo wyborcze, zgodnie z numerem 118 tego Dyrektorium, proponują kandydata na Przełożonego Prowincjalnego i, osobno, czterech kandydatów na radnych.
2. Rada Prowincjalna przesyła te propozycje Kapitule Prowincjalnej, która przeprowadza skrutynium i wybiera Przełożonego Prowincjalnego spośród trzech zakonników, którzy otrzymali największą liczbę głosów.
3. Następnie ta sama Kapituła wybiera także czterech radnych spośród ośmiu (czy ośmiorga??) zakonników, którzy otrzymali największą liczbę głosów, łącznie w głosowaniach na Prowincjała i na radnych.

106. Z ważnego powodu lub ze względu na wymogi dobra wspólnego, Przełożony Generalny, za zgodą swojej Rady, może usunąć ze stanowiska Przełożonego Prowincjalnego i radnych prowincjalnych.

107. Przełożony Prowincjalny utrzymuje stałą łączność ze wspólnotami i z Przełożonym Generalnym. Promuje konkretne formy współpracy z innymi Prowincjami lub Wiceprowincjami, tak, aby była widoczna jedność Zgromadzenia.

108. Raz w roku sporządza raport o stanie Prowincji i przedstawia go Przełożonemu Generalnemu i jego Radzie.

109. Dokumentacja na piśmie jest wymagana w następujących sprawach: przenoszenie zakonników; ogłoszenie nominacji; zlecenie specjalnych usług lub powierzanie stanowisk; autoryzacja nadzwyczajnych podróży.

110. Jeśli na stanowisku Przełożonego Prowincjalnego jest wakat, jego funkcje przejmuje Wikariusz Prowincjalny, a jeśli tegoż brakuje, pierwszy z pozostałych radnych. W obu przypadkach, ten, który pozostaje na czele zarządu Prowincji informuje Przełożonego Generalnego, prosi o opinie zakonników odnośnie utworzenia nowego zarządu i zwołuje Kapitułę, która musi się odbyć w ciągu trzech miesięcy od daty zaistnienia wakatu.

b) Rada Prowincjalna

111. Rada Prowincjalna składa się z Przełożonego Prowincjalnego i czterech radnych prowincjalnych.

112. Rada Prowincjalna ma decydujący głos w następujących sprawach:

- 1) Powoływanie i ewentualne zastąpienia sekretarza prowincjalnego, ekonoma prowincjalnego, mistrza nowicjatu, Delegata i radnych Delegacji Prowincjalnej, przełożonych lokalnych, prefektów i, jeśli uznają to za konieczne, dyrektorów tytularnych i administratorów Ośrodków.
- 2) Prezentowanie Radzie Generalnej ewentualnych zastąpień radnych prowincjalnych.
- 3) Przyjmowanie do pierwszej profesji i do sukcesywnych odnowień ślubów czasowych.
- 4) Przedstawianie Radzie Generalnej kandydatów do profesji wieczystej.
- 5) Przyjmowanie i dymisjonowanie nowicjuszy.
- 6) Wystawianie dymisorii do święceń (Cc 1019 § 1 i 1052 § 2).
- 7) Przenoszenie zakonników.
- 8) Zezwalanie zakonnikom na pobyt poza domem zakonnym (C 665 § 1).
- 9) Zezwalanie zakonnikom na podpisywanie indywidualnych umów.
- 10) Wyznaczanie domów formacyjnych (konstytucje, nr 67).
- 11) Określenie miejsca i terminu Kapituły.
- 12) Odbycie nadzwyczajnej Kapituły Prowincjalnej.
- 13) Utworzenie Delegacji Prowincjalnych.
- 14) Składanie propozycji kanonicznego założenia Wiceprowincji, domów zakonnych i nowicjatów.
- 15) Zatwierdzanie budżetów i bilansów Funduszu Prowincjalnego oraz spraw wymienionych w numerze 165 i 178 tego Dyrektorium.
- 16) Wkłady wspólnot do Funduszu Prowincjalnego.
- 17) Sprawy, które określa Kapituła Prowincjalna i Rada Generalna.

113. Sekretarz prowincjalny uczestniczy bez możliwości zabrania głosu i udziału w głosowaniach w sesjach rady Prowincjalnej. Ma w zakresie swoich obowiązków te same funkcje co sekretarz generalny.

c) Kapituła Prowincjalna

114. Przygotowanie i rozwój Kapituły Prowincjalnej dostosowuje się do ustaleń dla Kapituły Generalnej, z zachowaniem odpowiednich proporcji. Przełożony

Prowincjalny oznajmia w odpowiednim czasie Przełożonemu Generalnemu miejsce i termin Kapituły. Normalnie odbywa się ona pod koniec okresu trzyletniego.

115. Członkami Kapituły Prowincjalnej, oprócz wymienionych w Konstytucjach (nr 110) są: Przełożony Prowincjalny bezpośrednio poprzedzający obecnego; Wiceprowincjał; delegaci zakonników Prowincji, delegaci do Kapituły Generalnej, jeśli zostali już wybrani; reprezentanci Delegacji Prowincjalnych wybrani zgodnie z numerem 117 tego Dyrektorium.

116. Delegaci do Kapituły Prowincjalnej lub Wiceprowincjalnej wybierani są w proporcji jeden na każdym dziesięciu - bez ułamka - profesów z Prowincji lub Wiceprowincji, istniejących w dniu oficjalnego zwołania Kapituły i po odliczeniu delegatów z Delegacji Prowincjalnych i tych zakonników, którzy znajdują się bezprawnie poza domem zakonnym. Pomimo to minimalna liczba delegatów do Kapituły Prowincjalnej lub Wiceprowincjalnej wynosi sześć, nawet jeśli ta liczba nie zostanie osiągnięta w systemie proporcjonalnym ustalonym powyżej.

117. Delegacje Prowincjalne są reprezentowane w Kapitulce Prowincjalnej przez Delegata Prowincjalnego i przez zakonników wybranych przez członków Delegacji w proporcji jeden na dziesięciu - bez ułamka - własnych profesów istniejących w dniu zwołania Kapituły, po odliczeniu profesów przebywających bezprawnie poza domem zakonnym.

118. Głos czynny mają profesy, którzy najpóźniej w dniu oficjalnego zwołania Kapituły kończą trzy lata profesji. Głos bierny mają profesy, którzy w tym terminie składają lub złożyli śluby wieczyste.

119. Głosowania przeprowadza się w zgromadzeniu lokalnym. Każdy elektor pisze na kartce wyborczej tyle nazwisk, ilu delegatów przysługuje Prowincji. Kartki składa się w kopercie, którą się zamyka i stempluje niezwłocznie. Na kopercie pisze się: *zawiera głosy wspólnoty...*, po czym kopertę podpisują elektorzy. Tę kopertę wysyła się w innej kopercie, w sposób szybki i bezpieczny, Przełożonemu Prowincjalnemu, który ze swą Radą przeprowadza skrutynium i deklaruje wybranymi na delegatów do Kapituły tych zakonników, którzy otrzymali największą liczbę głosów; deklaruje także zastępcami tych, którzy po nich następują. Przełożony Prowincjalny ogłasza wyniki i wysyła odpowiednie listy nominacyjne.

120. Jeśli wybrany Przełożony Prowincji nie byłby członkiem Kapituły, wzywa się go natychmiast i zawieszają działania aż do jego przybycia. Wybrani radni prowincjalni, jeśli nie byli członkami Kapituły, mogą uczestniczyć w Kapitulce od sesji następującej po wyborach.

121. Decyzje Kapituły Prowincjalnej nabierają mocy wiążącej po zatwierdzeniu przez Radę Generalną.

122. Przełożony Prowincjalny, po wysłuchaniu swojej rady, może zaprosić do Kapituły inne osoby, będące lub nie członkami Zgromadzenia, jako biegłych lub obserwatorów. Nie mają oni prawa udziału w głosowaniu, ale poproszeni mogą zabrać głos.

Artykuł IV

Zarząd Wspólnot Wiceprowincjalnej

123. Do utworzenia Wiceprowincji wymaga się:

- 1) Minimum 25 zakonników profesów.
- 2) Minimum pięć domów kanonicznie założonych.

a) Przełożony Wiceprowincjalny

124. Wybory Przełożonego Wiceprowincjalnego i jego radnych przeprowadza się według ustaleń numeru 105 niniejszego Dyrektorium, z wyjątkiem radnych, których wybiera się spośród 4 zakonników, którzy otrzymali najwięcej głosów we wstępnej konsultacji.

125. Z ważnego powodu lub ze względu na wymogi dobra wspólnego, Przełożony Generalny, za zgodą swojej Rady, może usunąć ze stanowiska Przełożonego Wiceprowincjalnego i radnych wiceprowincjalnych. (C 624 § 3).

126. Przełożony wiceprowincjalny utrzymuje stałą łączność ze wspólnotami, z Przełożonym Prowincjalnym i z Przełożonym Generalnym. Raz w roku sporządza raport o stanie Wiceprowincji i przedstawia go Przełożonemu Prowincjalnemu i Przełożonemu Generalnemu oraz ich odpowiednim Radom.

127. Jeśli na stanowisku Przełożonego Wiceprowincjalnego jest wakat, jego funkcje przejmuje pierwszy radny, a jeśli tegoż brakuje, następny z pozostałych radnych. W obu przypadkach, ten, który pozostaje na czele zarządu Wiceprowincji informuje Przełożonego Prowincjalnego i Przełożonego Generalnego, prosi o opinie zakonników odnośnie utworzenia nowego zarządu i zwołuje Kapitułę, która musi się odbyć w ciągu trzech miesięcy od daty zaistnienia wakatu.

b) Rada Wiceprowincjalna

128. Rada Wiceprowincjalna ma te same kompetencje co Rady Prowincjalne (nr 112 tego Dyrektorium).

c) Kapituła Wiceprowincjalna

129. Kapituła Wiceprowincjalna odbywa się tak, jak Prowincjalna (Dyrektorium nr 114 i Konstytucje nr 109 i 111). Przewodniczenie Kapitułce przysługuje Przełożonemu Wiceprowincjalnemu, chyba, że przewodniczy Przełożony Generalny lub Prowincjalny, osobiście lub przez Delegata.

130. Członkami Kapituły Wiceprowincjalnej są Przełożony Wiceprowincjalny, radni wiceprowincjalni, Przełożony Wiceprowincjalny bezpośrednio poprzedzający obecnego, delegaci wspólnot Wiceprowincji wybrani zgodnie z normą nr 116 i 118 niniejszego Dyrektorium.

131. Decyzje Kapituły zostają przesłane Przełożonemu Prowincjalnemu do jego wiadomości i Przełożonemu Generalnemu do zatwierdzenia. Przełożony Prowincjalny może też wysłać Przełożonemu Generalnemu swoje obserwacje i zalecenia, które uzna za stosowne.

Artykuł V **Zarząd Wspólnoty lokalnej**

132. Służba przełożonego lokalnego polega przede wszystkim na poświęcaniu uwagi sprawom zakonników, zarządzaniu wspólnotą i fundacją, jeśli mu ją powierzono. Tym obowiązkom powinien on podporządkować inne zobowiązania (C 619, 629).

133. Przełożony sprawuje swój urząd przez trzy lata, ale nie może być przełożonym tej samej wspólnoty dłużej niż dwa kolejne okresy i w każdym wypadku, po dwunastu latach powinien zaprzestać sprawowania stanowiska przełożonego lokalnego na minimum trzy lata, chyba, że z ważnych względów duszpasterskich lub dotyczących pracy i zgodnie z osądem Przełożonego Generalnego, wskazane będzie co innego. (C 624 § 1 i 2).

Z powodu dobra wspólnego, według uznania wyższego Przełożonego, zakonnik, który jest przełożonym lokalnym może być przeznaczony na inne stanowisko, nawet przed upływem okresu trzyletniego (C 624 § 3).

Rada lokalna

134. Przełożony Prowincjalny lub Wiceprowincjalny, po wysłuchaniu swojej Rady i wspólnoty, może powołać radę lokalną, która składa się z przełożonego lokalnego, który jej przewodniczy, wiceprzełożonego i wyznaczonych profesów wieczystych. (C 627 § 3).

135. Rada lokalna doradza przełożonemu w zarządzaniu wspólnotą i ma decydujący głos w następujących sprawach:

- 1) Zatwierdzanie budżetów i bilansów.
- 2) Ważne operacje finansowe.
- 3) Zatwierdzanie comiesięcznych rachunków.
- 4) Sprawy, które określi Rada Prowincjalna.

136. We wspólnotach, w których nie ma rady lokalnej, jej funkcje sprawuje zgromadzenie lokalne.

Zgromadzenie lokalne

137. Zgromadzenie lokalne składa się ze wszystkich powołanych profesów wspólnoty, którym przewodniczy przełożony. Zwykle spotyka się raz w tygodniu.

138. Główne funkcje zgromadzenia lokalnego to:

- 1) Wybór wiceprzełożonego i ekonoma lokalnego.
- 2) Studiowanie i komentarz do Reguły, Konstytucji, Dyrektorium i dokumentów wyższych Przełożonych.

- 3) Refleksja o teologicznych aspektach życia zakonnego.
- 4) Planowanie i kontrola działań apostołskich i doradzanie przełożonemu w rozdzielaniu stanowisk i funkcji.
- 5) Wydawanie opinii o kandydatach do nowicjatu, profesji i ślubów wieczystych.
- 6) Informowanie o kwestiach ekonomicznych.

Dyrektor tytularny

139. Przełożony Prowincjalny lub Wiceprowincjalny, za zgodą odpowiedniej Rady, może powołać Dyrektora Tytularnego innego niż osoba przełożonego lokalnego wspólnoty do instytucji własnych lub powierzonych zgromadzeniu. Funkcje Dyrektora Tytularnego w każdym przypadku określa Zarząd Prowincjalny lub Wiceprowincjalny. Osoba wyznaczona na to stanowisko działa we wspólnocie z przełożonym lokalnym i w ramach wspólnotowych.

140. W każdej wspólnocie przełożony, po wysłuchaniu Rady i zainteresowanych zakonników, wyznacza spośród zakonników wspólnoty archiwistę, bibliotekarza i kronikarza.

141. Archiwista zobowiązany jest przechowywać odpowiednio sklasyfikowane oficjalne dokumenty, otrzymaną korespondencję i kopie korespondencji wysłanej, związanej ze wspólnotą. Musi on mieć świadomość, iż te dokumenty są wyrazem życia wspólnoty, jej działań i cierpień w określonym momencie i tylko poprzez nie możliwe będzie odtworzenie i poznanie historii wspólnoty w przyszłości.

142. Bibliotekarz powinien dłożyć starań, aby w bibliotece panowała atmosfera sprzyjająca studiom. Zobowiązany jest przechowywać odpowiednio sklasyfikowane książki i uaktualniać katalogi. Powinien się starać, żeby w miarę możliwości biblioteka była dobrze zaopatrzona, przede wszystkim w te dzieła, które ułatwią studia związane z naszym powołaniem tercjarzy kapucynów. Jest także zobowiązany troszczyć się specjalnie o zaopatrzenie biblioteki w czasopisma i inne publikacje Zgromadzenia.

143. Kronikarz rejestruje w odpowiedniej księdze, nie skąpiąc szczegółów, niewielkie i duże wydarzenia, które miały szczególne znaczenie w życiu wspólnoty, lub które mogą być pożyteczną informacją dla braci, którzy w przyszłości będą kontynuować lub spisywać historię wspólnoty.

144. Oficjalne księgi Zgromadzenia to: Akta profesji; Akta Zgromadzeń i rad lokalnych; Księga rachunkowa; Kroniki; Wizyty kanoniczne. We wszystkich wspólnotach musi być odpowiednio zorganizowane archiwum.

Artykuł VI **Normy generalne dotyczące wyborów**

145. Zakonnicy wykonują swoje prawo czynnego i biernego udziału w głosowaniach dotyczących wszystkich spraw Prowincji lub Wiceprowincji i we wspólnocie lokalnej,

których są członkami według numerów 19 i 20 tego Dyrektorium. Zakonnicy przebywający w domach, które podlegają bezpośrednio Zarządowi Generalnemu uczestniczą w wyborach w swoich odpowiednich Prowincjach.

Zakonnicy przeznaczeni przez wyższych Przełożonych do studiów lub misji specjalnych i którzy z tego powodu przebywają poza Prowincją lub poza wspólnotą lokalną, mają głos czynny i bierny tylko w swojej Prowincji.

146. Ulega zawieszeniu, na czas trwania odpowiednich sytuacji, prawo głosu zakonników, którzy:

1. Z powodów osobistych otrzymali zgodę na przebywanie poza domem zakonnym (cf. Nr 112,8; C 665 § 1).
2. Otrzymali indult eksklaustracji (cf. Nr 80, 10; C 686 § 1).
3. Znajdują się bezprawnie poza domem zakonnym.

147. Podczas Kapituły wyborczej wymaga się dwóch skrutatorów (C 173 § 1), którzy są wybierani przez samą Kapitułę w jednym skrutynium zwykłą większością głosów. Skrutynium tych wyborów przeprowadza przewodniczący i dwóch członków Kapituły. Wybór sekretarza Kapituły i moderatorów, jeśli tacy istnieją, przeprowadza się także w jednym skrutynium zwykłą większością głosów.

148. Przewodniczący i skrutatorzy przysięgają zachować w tajemnicy to, czego z racji sprawowanej funkcji dowiedzą się o wyborach.

149. Po przeprowadzeniu skrutynium przez przewodniczącego i skrutatorów (C 173 § 2) przewodniczący ogłasza wyniki i powołuje wybranego.

150. Głosowania są tajne. Głosowania, w których liczba kartek wyborczych przekracza liczbę głosujących są nieważne. W takim wypadku niszczy się kartki wyborcze bez ich otwierania (C 173 § 3).

151. Członek Kapituły, który jest chory może głosować, jeśli znajduje się w domu, w którym odbywa się Kapituła.

152. Przez większość bezwzględną rozumie się taką, która przewyższa połowę oddanych głosów, po odliczeniu nieważnych.

153. W ostatnim przewidzianym głosowaniu, zależnie od przypadku, głos bierny mają tylko dwaj kandydaci, którzy w poprzednim głosowaniu otrzymali najwięcej głosów. Jeśli w tym decydującym głosowaniu głosy rozłożą się po równo, deklaruje się wybranym tego kandydata, który dłużej jest profesem; jeśli obaj złożyli profesję tego samego dnia, decyduje się losowo.

154. Akta i pozostałe dokumenty Kapituły powinny być opatrzone podpisami przewodniczącego i sekretarza, a jeśli dotyczą wyborów, również podpisami skrutatorów (C 173 § 4).

Rozdział V

ODSTĘP ZGROMADZENIA

155. W zgodzie z ustaleniami Konstytucji, numer 126, Zgromadzenie przyjmuje we wszystkich swoich sekcjach prawo wspólne (Cc 684-704).

Rozdział VI ZARZĄDZANIE MAJĄTKIEM

Artykuł I Normy generalne

156. Zarządzaniem majątkiem wspólnoty zajmuje się ekonom, pod kierownictwem i nadzorem Przełożonego i jego Rady.

157. Kopie aktów notarialnych nieruchomości zachowuje się w archiwach Zgromadzenia i odpowiedniej Prowincji.

158. Ekonom aktualizuje inwentarz majątków, który posiada każdy dom.

159. Pieniądze, które nie są potrzebne do pilnych opłat składa się w banku na konto odpowiedniej osoby prawnej. Do wykonywania operacji na tych kontach należy zarejestrować co najmniej dwa podpisy: przełożonego i ekonoma.

160. Stopień zwykłego zarządu przekraczają następujące czynności (C 638 § 1):

- 1) Zbywanie majątków (Cc 638 § 3; 1291-1293).
- 2) Operacje, które mogłyby zaszkodzić sytuacji dziedzicznej (Cc 638 § 3; 1295).
- 3) Dzierżawa majątków (C 129).
- 4) Nabycie nieruchomości.
- 5) Przyjęcie darowizny, spadku lub zapisu.
- 6) Cesja użytkowania lokali, z jakiegokolwiek tytułu, osobom trzecim.
- 7) Wykonywanie prac remontowych lub z utrzymania wyjątkowego.
- 8) Podpisywanie lub poręczenie weksli lub innych tytułów do kredytu.
- 9) Zarządzanie działaniami uważanymi za komercyjne z efektami fiskalnymi.
- 10) Przyjmowanie personelu podległego, nawet na czas ograniczony.
- 11) Goszczenie stałe osób obcych w Zgromadzeniu.
- 12) Wniesienie pozwu do sądu cywilnego (C 638 § 1).

Do ważności tych czynności wymagane jest zezwolenie kompetentnych władz, jak ustalono w numerze 165 niniejszego Dyrektorium.

161. Fundusz wspólny, generalny, prowincjalny i wiceprowincjalny jest konkretnym wyrazem wspólnoty majątkowej, a także łączności duchowej między wspólnotami i Prowincjami lub Wiceprowincjami Zgromadzenia. Odpowiedni ekonomowie zobowiązani są starać się, unikając pragnienia gromadzenia dóbr, promować inicjatywy na rzecz naszej misji i potrzebujących.

162. Wspólnota dóbr, w zgodzie z kryteriami ustalonymi przez Kapitułę Generalną i Prowincjalną, wymaga: planowania ekonomii; budżetu i bilansu wspólnoty lokalnej,

który co roku przedstawia się do zatwierdzenia Radzie Prowincjalnej; budżetu i bilansu Prowincji, który co roku przedstawia się do zatwierdzenia Radzie Generalnej.

163. Wspólnota lokalna wnosi co roku do kasy prowincjalnej, wiceprowincjalnej lub Delegacji Generalnej różnicę między przychodami i wydatkami według rocznego budżetu wspólnotowego zaaprobowanego przez odpowiednią Radę. Zarówno same Domy, jak i instytucje, które powierzyły nam zarządzanie użytkowaniem (nawet jeśli własność przysługuje Stowarzyszeniu), wnoszą rocznie do Funduszu Prowincjalnego, Wiceprowincjalnego lub Delegacji Prowincjalnych ustawy procent nadwyżki między wydatkami i przychodami. Ten ustawy procent zostaje ustalony przez odpowiednie Rady. Finanse i księgowość Zgromadzenia i Fundacji powinny być odpowiednio rozdzielone. Wspólnoty Delegacji Prowincjalnych wnoszą do funduszu Delegacji wkład w formie ustalonej dla innych wspólnot Prowincji. Delegacja Prowincjalna ze swej strony wnosi do Funduszu Prowincjalnego 10% wszystkich swoich dochodów, po odliczeniu kredytów i zwróconych pożyczek.

164. Wkład Prowincji, Wiceprowincji i Delegacji Generalnej do Funduszu Generalnego wynosi 10% wszystkich dochodów osiągniętych przez wspólnotę prowincjalną, wiceprowincjalną lub Delegację Generalną, po odliczeniu kredytów i zwróconych pożyczek.

165. Do zbycia nieruchomości wymaga się zawsze, pod rygorem nieważności, autoryzacji Przełożonego Generalnego udzielonej w formie pisemnej za zgodą jego Rady. Do ważności innych czynności wymienionych w numerze 160 wymaga się autoryzacji Przełożonego Prowincjalnego lub Wiceprowincjalnego udzielonej w formie pisemnej za zgodą jego Rady. W przypadkach wymienionych w numerach 160.2, 4, i 7, Rada Prowincjalna lub Wiceprowincjalna jest kompetentna do zbycia mienia o wartości równej połowie wartości mienia, które może zbyć Konferencja Episkopalna danego kraju. Do ilości większych oraz do ilości wymienionych w poprzednim akapicie wymaga się zezwolenia Przełożonego Generalnego ze zgodą jego Rady. W sprawach zbyć o większej wartości niż ta ilość, lub jeśli chodzi o wota darowane kościołowi lub dobra cenne ze względu na ich walory artystyczne lub historyczne (cf. C 1292 § 2), Rada Generalna zwraca się do Stolicy Apostolskiej (cf. C 638 § 1 i 3).

166. Przed rozpoczęciem nowych budów lub odbudów albo przed kupnem nieruchomości gruntowych, budynkowych lub lokalowych, należy sporządzić budżet całkowity i szczegółowy całkowitej sumy, którą zamierza się zainwestować w projekt; ten ogólny budżet przedstawia się do zatwierdzenia kompetentnym władzom, nawet jeśli przewidziane jest rozłożenie prac na etapy.

167. Przy inwestowaniu w nieruchomości gruntowe, budynkowe lub lokalowe, nawet jeśli nie realizuje się inwestycji wyłącznie ze środków Zgromadzenia, lub inwestuje się środki powierzone Zgromadzeniu w użycie i użytkowanie (fundacje, darowizny i podobne), należy ściśle przestrzegać ustaleń numeru 166 niniejszego Dyrektorium.

168. W przypadku zniesienia Prowincji, jej dobra wraz z prawami i obowiązkami przechodzą na Zgromadzenie. Dobra zlikwidowanego domu zakonnego - z prawami i obowiązkami - przechodzą na Prowincję lub Wiceprowincję, której częścią był dom,

jeżeli nie sprzeciwi się to woli fundatorów lub darczyńców, jeśli tacy istnieją (cf. Cc 616 § 1. 123).

Artykuł II **Zarządzanie majątkiem Zgromadzenia**

169. Ekonom generalny jest powoływany przez Przełożonego Generalnego za zgodą jego Rady. Stanowiska ekonoma generalnego nie można łączyć z funkcją Przełożonego Generalnego.

170. Ekonom generalny zarządza dobrami Zgromadzenia oraz orientuje i nadzoruje administracje prowincjalne. Zdaje sprawę Radzie Generalnej co sześć miesięcy oraz na żądanie Rady. W odpowiednim czasie zdaje sprawę Zgromadzeniu.

Artykuł III **Zarządzanie majątkiem Prowincji**

171. Ekonom prowincjalny jest powoływany przez Przełożonego Prowincjalnego za zgodą jego Rady. Stanowiska ekonoma prowincjalnego nie można łączyć z funkcją Przełożonego Prowincjalnego (cf C 636 § 1).

172. Ekonom prowincjalny zarządza dobrami Prowincji. Co sześć miesięcy i na żądanie Rady zdaje sprawę Radzie Prowincjalnej i wysyła raport zarządcy generalnemu. W odpowiednim czasie zdaje sprawę Prowincji. Wysyła do Funduszu Generalnego ustalone sumy.

173. Ekonom prowincjalny orientuje i nadzoruje administracje wspólnot i stara się o wykształcenie ekonomów lokalnych i aktualizację ich wiedzy.

174. Każdemu wnioskowi Rady Prowincjalnej lub Wiceprowincjalnej do Rady Generalnej, dotyczącemu spraw wymienionych w numerze 165, muszą towarzyszyć:

1. Opis.
2. Budżet.
3. Przedstawienie motywów.
4. Sposób amortyzacji.
5. Opinia Rady Prowincjalnej.
6. Sytuacja finansowa Prowincji w danym momencie.

Artykuł IV **Zarządzanie majątkiem Wiceprowincji**

175. Ekonom Wiceprowincji jest powoływany przez Przełożonego Wiceprowincjalnego za zgodą jego Rady. Stanowiska ekonoma wiceprowincjalnego nie można łączyć z funkcją Przełożonego Wiceprowincjalnego (cf C 636 § 1). Jego

kompetencje i funkcje są te same, co określone dla ekonoma prowincjalnego w numerach 172-173 niniejszego Dyrektorium.

Artykuł V

Zarządzanie majątkiem wspólnoty lokalnej

176. Środkami wspólnoty zarządza ekonom lokalny. Co miesiąc zdaje on sprawę Radzie i wspólnocie i co pół roku wysyła raport ekonomowi prowincjalnemu. Wzajemny stosunek ekonomiczny jest podpisany przez ekonoma i radę lokalną.

177. W ten sam sposób ekonom zdaje sprawę z zarządzania środkami Fundacji.

178. Kto nie będąc ekonomem, z jakiegokolwiek innego powodu ma zarządzać środkami przeznaczonymi na realizację jakiegoś dzieła lub działania wspólnoty lub fundacji, zarządza nimi pod bezpośrednim kierownictwem i nadzorem przełożonego oraz zobowiązany jest do kontroli i zdawania sprawy z jego wykonania.

179. Do obowiązków ekonoma należy dbałość o konserwację i ubezpieczenie nieruchomości, dbałość o utrzymanie sprzętu i ruchomości, rejestrowanie i płacenie podatków oraz traktowanie zgodne z prawem do osób, które świadczą usługi w naszych domach.

180. W przypadku znaczących ingerencji w nieruchomości oraz w razie nadzwyczajnych wydatków wymagana jest autoryzacja Rady Prowincjalnej lub Wiceprowincjalnej.

181. Zakonnicy zdają sprawę z pieniędzy otrzymywanych z jakiegokolwiek tytułu.

Artykuł VI

Pomoc krajom ubogim

182. Zgromadzenie jest zobowiązane uczestniczyć w programach promocji i rozwoju na rzecz krajów najbiedniejszych, poprzez organizacje krajowe i międzynarodowe (jak organizacje pozarządowe i inne drogi pomocy i współpracy). Regulacja tego typu pomocy należy do wyższych Przełożonych Zgromadzenia.